

*Calul
verde**

(tragicomedie)

PERSONAJELE

ILIE POPESCU, funcționar la Asigurările sociale, 47 de ani
MINA POPESCU, casnică convinsă, 43 de ani
VERA, sora Minei, funcționară, 34 de ani
ȘTEFAN, soțul Verei, inginer constructor, 38 de ani

Apartamentul familiei Ilie Popescu ; ca mobilier și împărțire a spațiului, este tipic pentru blocurile recent construite ; un apartament fără personalitate, dar curat, ordonat ca un raft de cărți pe care nu le citește nimeni ; la ridicarea cortinei, atît sufrageria, cit și dormitorul vor fi luminate ; Mina își schimbă ținuta, în spațiul indicat ca dormitor. iar în sufragerie, Vera, în picioare, gata de plecare.

Tabloul 1

MINA : Vera, ai răbdare, că vin imediat.

VERA : Dar ce tot faci acolo ?

MINA : Îmi schimb rochia. Am terminat cu bucatăria... mă fac doamnă. (*Continuînd să se îmbrace.*) Trebuie să pleci undeva ?

VERA : Nu. Am zi de recuperare. (*Se plimbă prin cameră.*) Acuși trebuie să vină și Ilie, nu ?

MINA : Te grăbești să fii acasă cînd vine Ștefan ?

VERA : Nu. Nu-i vorba de asta. Ești gata ?

* Text citit și discutat în Cenaclul dramaturgilor din București, în ședința din aprilie („Teatrul“, nr. 5/1981).

MINA (precipitându-se într-o sufragerie): Gata, gata! Fii bună... (Vera îi încheie fermoarul rochiei.)

VERA: De ce ți-ai pus rochia asta?!

MINA: Pe asta am pus mina mai repede. Îmi place că, după ce termin cu bucătăria, să mă schimb. Doar știi!

VERA: Da, știu, numai că asta-i rochie de mers la spectacol sau la restaurant.

MINA: Până m-oi duce la restaurant sau la spectacol, o pun în casă. Merg, nu? Hai, ștai puțin jos, doar nu ești la gară. Și spune!

VERA: Ce să-ți spun?!

MINA: Nu știu... Ce mai faci? Ce mai faceți...

VERA: Bine... Serviciu, casă, casă, serviciu...

MINA: Cam monoton.

VERA: Nu, că mă mai duc și la piață. Dar voi?!

MINA: Bine... bine... Ilie, cu serviciul, cu casa... eu la fel... Cînd ia bucătărie, cînd în sufragerie, cînd în dormitor.

VERA: Cam monoton.

MINA: Nu, că mă mai duc și-n piață.

VERA: Eu tot nu înțeleg de ce nu te întorci la serviciu.

MINA: Dar de ce să mă-ntorc? Crezi că n-am destul de lucru în casă? Îmi mai trebuie și serviciu? Dacă vrei să știi, eu nu te înțeleg, de ce faci serviciu! Și cu doi copii. Cît câștigi tu la serviciu e egal cu ce pierzi acasă.

VERA: Ei, nu-i chiar așa. Și-apoi, o să am o pensie.

MINA: Numai s-ajungi la pensie. Poate c-o să am și eu o pensie. Nu-i așa că în Suedia, sau nu mai știu pe unde, gospodinele primesc pensie? Cine știe?!

VERA: Da, dar tu nu ești egală cu bărbatul.

MINA: Ba sînt egală. Și chiar mai mult decît egală. În orice caz, mai egală ca tine. Măcar eu, după ce am terminat cu mîncarea, cu spălatul, călcatul și altele, îmi pun o rochie curată, mai dau cu o cremă pe mîini, mai pun o picătură de parfum pe mine, mă uit într-o carte, într-o revistă...

VERA: Și-l dai gata pe Ilie...

MINA: Ei, nu-l dau, dar aș putea să-l dau dacă... (Se amuză.) Dar tu ce faci? Parcă eu nu știu ce faci! Vrei o dulceață? (O servește.) Cum intri pe ușă, te dezbraci, intri direct în bucătărie... Dă la copii de mîncare, dă-i lui Ștefan de mîncare, și așa mai departe. Și crezi c-așa ești egală cu Ștefan?

VERA: Dragă surioară, hai s-o lăsăm baltă. Mai bine, pînă nu plec, să-ți spun de ce-am venit. Mama e bolnavă, așa că trebuie să mergem la Runcari. Mergem cu mașina noastră. Și, asta, mîine.

MINA: Dar ce Dumnezeu... Cine ți-a spus?

VERA: Un băiat din sat i-a spus lui Ștefan. Unul care lucrează la el pe șantier.

(Sună telefonul.)

MINA (la telefon): Da, da, e aici... Bine, veniți amîndoi? Ilie era. E cu Ștefan. Voia să știe dacă ești aici. Vin încoace împreună. (După o pauză.) Înseamnă că, dacă mergem mîine, mergem fără Ilie. El nu poate lipsi de la serviciu.

VERA: Ei, nu poate! Pe naiba, nu poate. Se dărimă miine Asigurările sociale, dacă nu se duce Ilie, să frece opt ore dosarele alea soioase și inutile...

MINA (în fond, dîndu-i dreptate): Soioase, nesoioase, inutile, cum or fi, Ilie crede în ele, și-apoi, orice s-ar spune, e un om corect.

VERA (puțin agasată): Da, știu. Corect. Dracu' mai știe azi ce-i aia corect.

MINA: El e corect. În orice caz, își vede de treabă.

VERA: Pe dracu'! Să te agăți de un maldăr, de zeci de maldăre de dosare, de creioane, radiere și ascuțitori, asta înseamnă că-ți vezi de treabă?!

MINA: Dar ce altceva ai vrea să facă?

VERA: Nimic. Hm! Nu întirzie la începerea programului, nu pleacă mai devreme, stă cocîrjat peste hîrtoage... Nu face concesii, nu ia ciubuc... Icoana corectitudinii.

MINA: Spui toate astea de parcă a fi corect înseamnă a fi imoral.

VERA: Ei, află că, într-un fel, chiar așa și e. El vrea să fie ăla, Unicul, și să se știe asta... să audă cei „de sus”. Să-l vadă. Să-l salte. Să-l înalțe acolo de unde a căzut. (Mina nu o contrazice.) Iluzii. Odată căzut, rămii acolo unde ești. Sau mai jos.

MINA: Vorbești ca de-un condamnat. Și-mi pare rău. Doar știi că tot ce s-a întîmplat n-a fost din vina lui. Că n-a avut nici o vină.

VERA: Tocmai de_asta îmi vine să urlu. Tocmai pentru că n-a avut nici o vină! Dacă avea, treacă-meargă, alta era căciula și alta, traista.

MINA: Și, la urma-urmei, ce-ai fi vrut să faci?!

VERA: Nu știu.

MINA: Țta e el. Cînd era acolo, își vedea de treabă așa, cum își vede și aici, la Asigurări. Și, te rog să mă crezi, credea în ce făcea.

VERA: Pe dracu'! Credea așa cum crede acum în baloturile alea de dosare. Credea, pe dracu'!

MINA: Muncea.

VERA: Nu-i destul să muncești. Nu vezi? Trebuie să se știe că muncești.

MINA : Acum ii faci o vină din faptul că e la locul lui, că e modest...

VERA : Nu e modest. (*După o pauză.*) Mina, vrei să-ți spun ceva ? Ilie, pentru mine, e, cum să-ți spun, e ceva... cineva... pe care nu-l înțeleg, nu-l cunosc chiar, ceva, cineva de care mi-e frică. Zău, nu știu de ce, dar asta simt.

MINA : Ei, asta-i, de unde-ai mai scos-o și pe asta ?! Vezi, că exagerezi !

VERA : Poate că exagerezi. Poate...

MINA : E un om ca toți ceilalți. Nici mai bun, nici mai rău. E și el în coloană. Dacă nu în frunte, nici în coadă. În orice caz, nu-i pe lângă...

VERA : Toți sintem în coloană. Dar depinde cu ce pas mergi.

MINA : Ești în pas cu ceilalți. Dacă-l schimbi — pășind mai repede sau mai încet — îi încurci pe ceilalți. Și iese hărmălaie. Și, la urma-urmei...

VERA : Și, la urma urmei, e bărbatul tău.

MINA : Ei, da. E bărbatul meu. N-am pe nimeni, în afară de el. Pe nimeni, înțelegi ? N-am copii, n-am prieteni, n-am pe nimeni. Uneori, simt că nici nu exist. Efectiv, am impresia că dispar, pur și simplu. Nu-l am decît pe el. El mă face să cred că exist, el îmi dă nume, pricepi ? Și, pentru asta, îi sint recunoscătoare. Îmi dă un sens.

VERA (*încearcă să amelioreze tonalitatea*) : Ba eu cred că-ți dă mai multe sensuri... Unul spre bucătărie, unul spre cada cu rufe...

MINA : Asta-i rostul femeii pe lume : să ai b'ă grijă de casă, de copii, de bărbat... Nu să se cațere pe scara tramvaiului, la cinci și jumătate dimineața, și să se întoarcă la patru după-amiază, ca o murătură strivită. Am un bărbat care muncește și vreau să-l ocrotesc. Îmi place să-l ocrotesc, să-l...

VERA : ...să-l iubești...

MINA : Ei, da, să-l iubesc ! De ce să nu-l iubesc ?

VERA : Mina, dacă n-am fi surori... dacă nu ne-am cunoaște...

MINA : Ești complet nebună. Da' ce-o fi vrînd ? Am patruzeci și trei de ani. Ce vrei ? Să mă leg toată ziua de defectele bărbatului meu ? Și să visez la marea iubire ? Ce-i aia iubire ? Tu știi ? (*Plînge.*)

VERA : Mina, potolește-te ! Ce Dumnezeu ! Iartă-mă. Nu știu ce dracu' mi-a venit să discutăm prostiile astea. Te rog să mă ierți. (*Vrînd s-o remonteze.*) Hai, că acuși ne vin iubiții.

MINA (*își revine, dar pe fața ei apare o expresie chinuită*) : Iartă-mă ! Mi-e rău. Îmi vine să... (*Fuge spre baie. Se întoarce, ștergîndu-se la ochi și respirînd adînc.*) Scuză-mă !

VERA : Ai vomitat ?

MINA : Da... Mi s-a făcut deodată rău. Nu știu de ce.

VERA : Nu cumva ești însărcinată ?

MINA : Ce ?... (*Rîde, apoi împreună cu Vera se veselește, cu un anume soi de complicitate.*) Doamne, ce-ți poate trece prin cap !

VERA : Crezi că-i chiar așa o absurditate ?

MINA : Din păcate, în cazul meu, da. (*După o pauză lungă.*) Am nevoie de el. Știu ce spui tu, și ce crezi tu... Și eu știu. De mult. Și ce-i dacă știu ? M-am gîndit în toate chipurile. Ori-cum, e trist. Nu vreau să mă mai gîndesc. E mai bine. Să știi că mă simt mult mai bine așa. Crede-mă.

VERA (*înțelegînd foarte bine*) : Te cred, Mina, te cred. Adevărul e că și eu mă las furată de cite o lene... Și nu-i rău deloc. Apoi, iar mă burzuluiesc... și iarăși adorm. (*Parodiînd o reclamă.*) „Somnul reface toate forțele omului !” Deci, să dormim ! Să dormim !

MINA (*contribuînd la refacerea unui tonus convenabil*) : Dar nu acum... nu acum, că vin, cum ai spus tu, iubiții, și primul lucru pe care or să vrea să-l vadă e o sticlă de țuică pe masă... Rămîneți să mîncăți cu noi ?

VERA : Nu știu. Nu cred. Vreau să trec pe la magazine, să mai cumpăr cite ceva pentru mama...

MINA : Atunci, să-ți dau și eu niște bani...

VERA : Lasă, că facem împărțeala după... (*Se aude zgomot la intrare.*) Poate că-l conving și pe Ilie să meargă.

(*Intră Ilie și Ștefan.*)

ȘTEFAN : Sărut mina, Mina ! (*Studiînd-o.*) Da' pleci undeva ?

MINA : De ce ?

ȘTEFAN : Păi, doar n-o să-mi spui că asta-i rochie cu care prăjești ceapă !

VERA : Nu, dragul meu. Asta-i rochia cu care-și așteaptă bărbatul.

ȘTEFAN : Întotdeauna am spus că Ilie ăsta a avut noroc.

VERA : Că tu ai fi avut ghinion !

ȘTEFAN : Nu... dar, dacă n-am avut, nu-i meritul tău, ci al meu. Ca dovadă, e obiceiul s-o iei razna prin sat cum ai o clipă liberă. (*O sărută pe frunte.*)

VERA : Tot de la țară ai rămas. Cum adică, o iau razna prin sat ? Trăim la oraș, băiete, nu uita. Zi și tu c-o iau razna prin mahala !

ȘTEFAN : Ehe, unde mai găsești azi o malaha adevărată !

ILIE (*care, între timp, ajutat de Mina, și-a pus papucii și halatul de casă*) : Hai, stați, să luăm un păhărel ! Rămîneți și voi la masă ?

VERA : Nu, i-am spus Minci, vrem să mergem pe la niște magazine. (*Către Ștefan.*) I-ai spus lui Ilie ?

ȘTEFAN : I-am spus.

VERA : Poți merge și tu, Ilie, miine, la țară ?

ILIE : Nu cred. Nu pot. Am de lucru la birou. Am treabă, și dacă n-o fac eu, nu mi-o face nimeni. De fapt, n-ar putea-o face nimeni. (*Pauză.*) Mai beți ? (*Toarnă în pahare, fără să aștepte răspunsul.*)

ȘTEFAN : După câte mi-a spus băiatul ăla de la țară, mama nu prea glumește de data asta. Ce vrei, are aproape șaptezeci de ani. Altul, la rînd...

VERA : Păi, om vedea cum stau lucrurile. Om vorbi și cu ceilalți, să ne pregătim.

MINA : Mare lucru nu-i de pregătit. Și-a adunat de toate, sāraca. Nu-i lipsește nimic.

VERA : Oricum, sînt atîtea și atîtea care trebuie făcute pe loc...

MINA : Ei, o groapă, acolo... Are cine s-o sape... (*Pauză.*)

ILIE : Pentru că veni vorba. Ștefane, vreau să te rog ceva.

ȘTEFAN : Zi-i !

ILIE : Asta, nu, pentru că lucrezi în construcții... Vreau să-ți spun că nu-ți cer cine știe ce favoruri... dar, oricum...

ȘTEFAN : Zi-i, bre, omule, ce vrei ! O reparație la apartament, un garaj... Zi-i !

ILIE : Nu. Apartamentul arată bine, cît despre garaj... ce să fac eu cu el ?

ȘTEFAN : Atunci, despre ce e vorba ?

ILIE (*dună o pauză, rar, grav și chibzuit*) : Mă tot gîndesc la un cavou.

ȘTEFAN (*izbucnește în ris*) : Dom'le, m-ai dat gata ! Mă, dacă-mi spuneai că vrei să-ți faci două vile, nu mi-o souneai atît de grav și hotărît. (*Dună încă o repriză de ris.*) Cum, adică, te tot gîndești la un cavou ?

ILIE (*nezdruncinat*) : Uite-așa. Mă gîndesc la un cavou.

ȘTEFAN : Ia stai puțin ! Bine. Un cavou. Pentru cine ?

ILIE : Pentru mine.

ȘTEFAN : Cum, pentru tine ?

ILIE : Pentru mine și pentru Mina, (*Pauză.*) Dacă vreti, îi facem în comun cu voi. De patru locuri.

VERA : Nu. Nu, cumnate, mulțumesc de invitație.

MINA : Da' eu nu știu ce ți-a venit ție cu cavoul, așa deodată...

ILIE : Nu mi-a venit acum, și nu deodată... Mă gîndesc la el de mult... (*Oarecum euforic.*) Și nu cred că m-am gîndit rău.

ȘTEFAN : Bine, măi Ilie, cînd foată lumea se zbate pentru o casă, pentru o mașină, pentru o haină, o excursie în

străinătate, pentru o bijuterie, două, acolo, tu te zbați pentru un cavou ! Nu înțeleg.

ILIE (*cu aerul că a pus mina pe firele unei afaceri grozave, aproape conspirativ*) : Uite c-am să-ți explic de ce mă zbat. Și-ai să înțelegi. Dom'le, mașină nu-mi iau, pentru că n-am bani. Și, dacă ăi avea bani cu ce s-o cumpăr, nu i-aș mai avea pe aceia cu care s-o întrețin. Clar ? Bijuteriile nu mi-au spus niciodată nimic : bani ținută în cutiuțe. Că, dacă nu le ții în cutiuțe și le porți, vine odată unul și te întrebă de unde le ai și cu ce bani le-ai cumpărat. Și nu-i exclus să-ți demonstreze că n-ai avut tu atîția bani. Mai ales dacă i-ai avut cu adevărat, și cînstit. E clar și asta ? Casa ? Azi e-a ta, miine, a copilului tău — cel mult —, și dacă n-ai copii... A cui e ? Știi ? Vezi că nu prea știi ? Nici pentru excursii n-am destui bani. Și nici în ele n-am încredere. Ce să văd în străinătate ? Păduri, ape, munți ! N-am reușit să le văd pe astea de aici. Case, palate boierești ? Sînt și la noi. Sînt, și o să fie din ce în ce mai multe palate boierești, la care o să ai dreptul să te uiti... Îți spun eu sigur. E clar ?

ȘTEFAN (*toți au rămas neclintii, muși, în fața elocvenței lui Ilie*) : Mă, așa cum le spui tu, apar cam clare, ce mai !

ILIE : Sigur că e clar. (*Savurind.*) Așa că, la banii mei, nu-mi pot permite decît un cavou cu două locuri. Suprapuse. Nu costă mult, nu mi-l ia nimeni și nici nu fac greutăți celor care or să mă conducă. (*Entuziasmat.*) Dom'le, eu găsesc că e singurul lucru serios și durabil : un cavou. Oricum, rămîne ceva de pe urma mea. Mai beți o țuică ? (*Toarnă în pahare. Pauză, în care nimeni nu e în stare să intervină.*)

VERA : Cumnate Ilie, să fiu a naibii dacă știu ce să spun. Habar n-am ce să spun.

MINA : Bine, Ilie, dar mie nu mi-ai spus nimic, niciodată, despre povestea asta cu cavoul.

ILIE : Nu ți-am spus, pentru că nu m-ai fi înțeles. așa cum nici acum nu mă înțelegi. Mi-ai fi împuiat capul cu tot felul de argumente, m-ai fi clătînat, și poate c-aș fi renunțat. De-aia nu ți-am spus.

MINA : Și crezi că acum înțeleg ?

ILIE : Nu știu, dar asta nu mai are importanță, pentru că acum sînt convins că e cea mai bună treabă ce-o am de făcut.

MINA (*trecînd peste calmul cu care a primit vestea*) : Ce să-ți spun ! Lumea dă în brînci să-și facă o viață mai bună acum, aici, pe pămînt, și dum-

- nealul se îngrijește de confortul de sub pământ !
- ILIE (*dispus să treacă cu vederea*) : Mina, nu te supăra, dar ești complet ruptă de realitate. Mai întii, a da brinci să-ți faci o viață fericită nu înseamnă că ai și făcut-o. Mulți rămân doar cu datul în brinci. Apoi, crede-mă pe mine : foarte multă lume își face azi cavou. Crede-mă !
- VERA : Epoca cavourilor ! Moda cavourilor !
- ILIE : Da. Nu rîde.
- ȘTEFAN (*glumind*) : Ar trebui organizat trustul de construcții al cavourilor.
- ILIE : Exact cum spui. Și, dacă nu există un trust, să știi că există o cooperativă, care, te rog să crezi, își face planul cu mari depășiri.
- VERA : Moda zilei ! Cavouri cu tot confortul.
- ILIE : Degeaba rideți. Știi ce filodormă se ia azi pentru un cavou ? N-ai să crezi, dar sînt unii care au cîte cinci sau șase cavouri. Și 'le vînd cu supra-preț. Ei, de ce să mă las tras pe sfoară și la cavou ?
- ȘTEFAN : Cu sau fără cavou, tot tras o să fii... atunci... dacă nu pe sfoară, sigur — pe frînghie.
- VERA : Măi să fie, că de mult n-am avut o discuție atît de hazlie...
- ILIE (*are gîndurile lui*) : Deocamdată, mă simt bine... Mai e destul pînă departe. Dom'le, în concluzie, mă ajuți ? Aș vrea să-l fac în regie proprie.
- MINA (*mai mîhnită decît poate să spună*) : Ca să mergi la mama n-ai timp, dar pentru cavou ai, nu ?
- ILIE : Îl fac în timpul liber. Îl fac în concediu.
- MINA : Numai asta n-am făcut în concediu... Eu te rog să termini cu aiurelile astea, că mi-e rușine de oamenii ăștia. Dar ce 'Dumnezeu, altă idee mai normală nu ți-a putut veni ?
- ILIE (*ferm, amenințător*) : E o idee cît se poate de normală. Și, cu timpul, o să-ți dai seama de asta.
- MINA : O fi normală, în capul tău. În capul meu, e o tîmpenie. Sînt atitea lucruri de făcut, și dumnealui i s-a făcut de cavou ! Doamne iartă-mă, în loc să mă ducă la mare, că n-am mai fost de nu știu cîți ani, dumnealui mă duce la cimitir... Să fii mulțumită după ce... Eu vreau să fii mulțumită acum. Înțelegi ?
- VERA : Mina !
- ȘTEFAN : Ilie, lasă-l naibii de cavou, dom'le, zău așa !
- ILIE : Cum adică, să-l las ?
- ȘTEFAN : Eu nu știu cum ai ajuns tu tocmai la... cavouri !
- ILIE : Încă n-am ajuns, dar vine vremea acuși, vine vremea mea... Poate mîine,
- poate poimîine, poate azi... Chiar acum, poate...
- ȘTEFAN : Las-o-ncolo, măi, Iliuță, că dacă ne-am gîndi mereu la moarte, uităm să trăim. Zău așa !
- ILIE : Dom'le, trebuie să fim lucizi, să înțelegem necesitatea...
- VERA : Păi tocmai asta e, că tu nu înțelegei necesitatea !
- ILIE (*superior*) : Vera, cred că n-ai înțeles bine ce-am vrut să spun...
- VERA : Se poate... Eu te înțeleg din ce în ce mai puțin.
- ILIE : Nu te frîmînta, că nu ești singurul om care nu mă înțelege.
- ȘTEFAN : Iliuță, cumnate, eu nu mă prea amestec în ale altora, sau, dacă o fac, o fac atunci cînd mi se cere părerea.
- ILIE : Eu ți-am cerut părerea în legătură cu cavoul. Așa că...
- ȘTEFAN : Lasă, frate, cavoul. Ascultă, poate că nici eu nu înțeleg întotdeauna, și pe toți. Dar asta mi se pare că nici nu se poate, așa că trăiesc din ce pricep.
- ILIE : Și trăiești bine, minunat !
- ȘTEFAN : Nu știu dacă trăiesc bine sau minunat, dar, crede-mă, eu unul știu că trăiesc.
- ILIE : Ce vrei să spui ?
- ȘTEFAN : Vreau să-ți spun că și tu trăiești, numai că nu prea-ți dai seama de asta.
- ILIE : Nu mai spune !
- ȘTEFAN : Ba mai spun. Și, uite cam ce : n-o mai fă pe mortu-n păpușoi, lasă naibii fandoseala, sau angoasa, cum i s-o mai fi spunînd, ieși dintre dosarele alea soioase, în care stai îngropat, că ăsta-i cavoul tău și altul nu-ți mai trebuie, și uită-te, frate, la lume, dar știi cum, cu ochii bine deschiși, deschiși de tot.
- ILIE : Să mă uit la lume !
- ȘTEFAN : Da, dom'le, și muncește cu adevărat !
- ILIE (*revoltat*) : Să muncesc ? Tu-mi vorbești mie de muncă ?
- ȘTEFAN : De ce nu ?
- ILIE : Am muncit ! Și muncesc-
- ȘTEFAN : Poate că ai muncit, dar ce faci tu acum... Fă, dom'le, o muncă de-adevăratalea și ești salvat, zău așa !
- ILIE : Adică, la tine, munca e o salvare ?
- ȘTEFAN : Păi, chiar așa.
- ILIE : Eu am considerat-o ca o datorie, ca o necesitate... Și uite că nu m-a salvat. M-a prăbușit. Și, odată cu mine, s-au prăbușit și convingerile mele.
- ȘTEFAN : Ia mai las-o cu tragediile astea... Că nu dau o lacrimă pe ele. Ei, asta-i ! Te-ai lăsat lucrat de o gașcă de impostori și de farsori, și dacă le-a ieșit lor jocul, ți-ai pierdut convingerile. Apoi, frățioare, dacă un nenorocit îți spulberă convingerile, în-

seamnă că nu le-ai avut. Ei, ce faci, unde te gîndești ?

ILIE : Vrei să știi ? Ei, află că mă gîndesc la Pandeale.

ȘTEFAN : Cine-i așa ?

ILIE : N-are importanță.

ȘTEFAN : Bravo, domnule, eu îi dau cu educația, și el...

ILIE : De la educație mi se trage, așa că...

ȘTEFAN : Frate, să n-o luăm razna. Uite ce zic eu : îți dau un post de șef de echipă pe șantier, și cînd îi privi tu, colo, la vreo douăzeci de băietani ca bradu', și la vreo douăzeci de fețișoare ca piatra, cum strigă ei „salut, soare !”, o să zbirniți, nu altceva, și uiți și de cavou, și de toate aiurelile.

ILIE : Mă, tu ești propagandist !

ȘTEFAN : Ba nu, mă Ilie, sînt un bărbat, și încă viu. Femeie, gata, mergem ! Să-luăm familia, și pe curînd. Măi, Minuță, mai dă-i și tu un brînci, acolo !

MINA : Încotro ?

ȘTEFAN : Păi... mai spre soare, cum ar spune buldozărașele mele de fete... Salut ! (Pleacă.)

ILIE : Salut ! (Cei doi pleacă.)

MINA (îi conduce, după care intră din hol în bucătărie. Ilie se ridică de la masă, se duce spre fereastră. Mina stringe sticla și paharele de țuică, pune o față de masă, farfuria, tacimuri, se duce din nou la bucătărie, de unde aduce un castron cu ciobăși ; pune în farfuria. După ce s-a asigurat că totul e aranjat) : Poți veni la masă ! (Ilie stă nemișcat la fereastră, cu spatele spre cameră.) Ilie, n-azi ? Poți veni la masă. (Ilie tace în continuare.) Măi, omule, tu m-azi, sau nu ?

ILIE (cînd Mina se apropie de el, cu ton și ritm de sentință) : Mai întîi, îți spun că nu mînînc. (Pauză scurtă.) Și-ți mai spun că de azi înainte nu mai sîntem soț și soție. Deocamdată, atît.

(Rămîne la fereastră în aceeași poziție. Mina se retrage spre un scaun, pe care nu se așază ; e surprinsă, năucă, prăbușită ; după o vreme, se duce și cară la bucătărie cele de pe masă ; după ce termină, se reazășă ; într-un tirziu, alb.)

MINA : Dar de ce ? (După o pauză.) Te rog să nu taci. Te rog să-mi spui de ce. Ai datoria să-mi spui de ce !

ILIE (se deplasează de lingă fereastră, pune mina la întîmplare pe o revistă sau pe un ziar, se așază de cealaltă parte a mesei și răsfoiește) : Mă întreb de ce ?

MINA : Da, te întreb de ce.

ILIE : Din mai multe motive... Și o bună parte din ele le cunoști. Sau, dacă nu

le cunoști, nu vrei să le cunoști. Așa cum nici eu n-am vrut, probabil, să le știu. (După o pauză, în care controlează efectele.) N-ai să-mi spui că avem cea mai fericită căsnicie...

MINA : Nu, n-am să-ți spun.

ILIE : Cu toate că eu m-am străduit să fac cite ceva în privința asta...

MINA (doar pentru a asigura o legătură între replici) : Da, te-ai străduit...

ILIE : Recunosc că și tu te-ai străduit să... (mi se pare că ești mulțumită...)

MINA : Da.

ILIE : Cu timpul, cred că ai fost chiar așa... mulțumită. Dar căsnicia... recunoaște și tu, căsnicia noastră, raporturile noastre... relațiile... relațiile de toate felurile, nu erau... și nu sînt dintre cele mai normale... mai omenești, ...ca să le spun așa... (Se întoarce, conștient cu Mina, și se privesc intens ; după cîteva clipe, Mina, numai ea, aude următoarele replici : „Iartă-mă, mi-e rău”. „Nu cumva ești însărcinată ?” „Ce ?” (Ris în hohote prelungite.) „Crezi, oare, că-i chiar o absurditate ?” „Din păcate, în cazul meu, da.” (Mina preia risul de pe bandă și ride într-o manieră ce-l nedumerește și-l înfurie pe Ilie.)

ILIE : Ce vrei să spui, cu risul ăsta proslesc ?

MINA (parcă trezindu-se) : Îmi pare rău... Iartă-mă... fără să vreau...

ILIE (preferă să nu afle mai multe, revine la acuzație) : Dar, mai grav decît toate, e că mereu ești de partea cealaltă a părerilor mele, a opiniilor mele, a ceea ce spun și fac. E adevărat ?

MINA : Da... uneori, da... dar de multe ori am cedat...

ILIE : Nu ești solidară cu mine. Întotdeauna m-ai contrazis, m-ai făcut să mă îndoiesc tocmai de ceea ce eram mai sigur, să renunț, mereu să renunț... Nu se poate. De azi încolo, nu mai vreau să renunț.

MINA : Și tu m-ai făcut să renunț la multe din ceea ce credeam. Am renunțat și eu... mereu, mereu, pînă ajungeam să nu mai cred...

ILIE (cu sentimentul vinovăției, parînd penibil) : Trebuia să-mi fi spus !

MINA : N-ar fi avut nici un rost.

ILIE (mai impetuos) : În schimb, are rost să mă contrazici tot timpul, să-mi dai peste cap toate hotărîrile și planurile... Să mă ridiculizezi ! Asta are rost, nu ?

MINA (cumînte, dar stupefiată) : Doar nu vrei să-mi spui că povestea cu cavoul e un plan care...

ILIE : E un plan, și încă unul foarte serios, la care m-am gîndit mult și în care cred. Să știi asta ! Dar e destul să vii tu, cu observațiile tale plictis-

- coase, ca să mă zdruncini, să nu mai știu dacă e bine sau nu. Și tocmai de asta am hotărât să ne despărțim.
- MINA : Ilie, nu cred c-ai să faci una ca asta.
- ILIE (*știe că e adevărat ce spune Mina*) : Ba fii sigură că am s-o fac. Și, încă, repede. Și, încă, definitiv.
- MINA : Pentru că nu sînt de acord cu cavoul ?
- ILIE : Da, pentru asta și pentru celelalte. Cînd, într-o casă, unul trage într-o parte și unul în cealaltă, nu există decît o singură soluție : divorțul.
- MINA : Bine, dar nu pot să cred că un cavou...
- ILIE (*strigînd din ce în ce mai tare*) : Ba să crezi ! Să crezi și asta, și orice ce îți voi spune. O familie înseamnă credință comună, armonie, unitate. Auzi ? Dacă vrei să fii cu mine, trebuie să crezi ca mine, să fii una cu mine.
- MINA (*alarmată*) : Sînt una cu tine, cred ca tine, dar nu pot să...
- ILIE (*apucînd-o de umeri, furibund*) : Să poți ! Să poți ! Crezi că mie-mi convine să mă despart de tine ? Nu-mi convine. Înțelegi ? Nu-mi convine, și dacă vrei să fim împreună mai departe, trebuie să poți, auzi ? Trebuie să poți să fii cum vreau eu. Cînd oi spune eu că... unu și cu unu fac trei, trei să faci, auzi ? Cînd ți-oi spune eu că... (*nu-i e clar ce va spune*) în colțul ăla e un cal verde, apoi cal verde să fie ! Să nu mă mai contra-zici !
- MINA (*incearcă să spună ceva, să tasă din strînsoare*) : Ilie, lasă-mă, mă doare... mă doare !
- ILIE (*furibund*) : De azi înainte, în colțul ăsta, în ăsta și nu în altul, va fi un cal verde.
- MINA : Da...
- ILIE : Jură !
- MINA (*presată, înfricoșată*) : Jur !
- ILIE : Nu, nu așa. Nu te cred. Jură. Altfel...
- MINA (*fără ieșire*) : Jur !
- ILIE : Nu te cred. Mai din inimă !
- MINA (*concentrîndu-se, dorind să găsească tonul convingător*) : Jur ! Jur ! Jur ! Jur ! (*Pe față i se citește spaima și din nou pare să i se facă rău. Fuge în baie.*)
- ILIE : Iar începi cu vomitatul ! (*Rămîne în aceeași tensiune. Reintră Mina ; se îndreaptă spre Ilie, îl privește mult în ochi.*)
- MINA : Bine. De azi înainte, unu și cu unu fac trei... iar în colțul acela va fi un cal verde.
- ILIE : Uite ce e, te rog să nu-ți bați joc !
- MINA : Dar nu-mi bat joc deloc. Va fi așa cum îți spun. (*Ilie rămîne pe loc ; Mina se îndreaptă spre bucătărie, dar în drum se oprește în dreptul colțului camerei ; privește îndelung, apoi intră în bucătărie. Ilie se plimbă încet și se pomenește în același colț ; se oprește și privește intens : Mina se întoarce fără ca Ilie s-o observe ; îl privește, apoi, caldă.*) Hai să ne culcăm. Hai, lasă-l, acum e noapte... !

Tabloul 2

Același decor. Mina stă într-un fotoliu, cu capul în miini. După un timp se ridică, se apropie de colț, privește intens, începe să ridă și se reazăză în fotoliu. Redevine serioasă, gravă, se duce din nou spre colț și modifică poziția unor lucruri aflate acolo, în așa fel încît să lase impresia că face loc calului ; nu mai ride ; se duce la bufet și bea, din sticlă, o gură de țuică ; intră Ilie, care o surprinde cu sticla la gură.

- ILIE (*uluit*) : Da' ce Dumnezeu faci acolo ! ?
- MINA : Am băut o gură de țuică.
- ILIE : Da' ce-ți veni ? ! Și nu puteai să-ți pui într-un pahar ?
- MINA : Dar ce cauți acasă, la ora asta ?
- ILIE : Am plecat. Am plecat, pur și simplu, mai devreme.
- MINA (*cu ironie*) : Tu ! Ai plecat tu mai devreme de la datorie !
- ILIE (*ignoră*) : Da, eu. (*Se uită spre colț, apoi spre Mina. Tensiune. Dezbracă haina, își pune halatul și papucii, apoi intră în dormitor, unde se trîntește pe pat.*)
- MINA (*care l-a urmărit, din ușa dormitorului*) : Nu vrei să mănînci ?
- ILIE (*răspunsuri precedate de pauze nefirești de lungi*) : Nu.
- MINA : Poate vrei și tu o gură de țuică ?
- ILIE : Nu.
- MINA : Nu ți-e bine ?
- ILIE : Mi-e foarte rău...
- MINA : De asta ai plecat mai devreme ?
- ILIE : Și de asta... (*Mina așteaptă ca el să continue.*) Iar am avut o ședință... (*După altă pauză.*) Știi, l-am iertat pe Pandelee...
- MINA (*uluită, se îndreaptă spre el*) : Cum adică, l-ai iertat pe Pandelee ? ! !

ILIE : L-am iertat, pur și simplu.
MINA (*nu acceptă*) : Ba nu-i deloc, nici simplu, și nici pur ! Cum adică ? !
După ce-a spus câte a spus despre tine, și toate numai minciuni, să-l ierți ? ! (*Ilie tace.*) În loc să te aperi și să-i dovedești că e un mincinos, tu îl ierți ? În loc să te duci să-l reclami ?
ILIE (*vlăguit*) : Unde să-l reclam ?
MINA : Acolo unde trebuie... La municipiu. la județ...
ILIE : Acolo au probleme mai importante. Sint inebuniți cu alte treburi. Planuri, norme, case, piine, gaz, benzină... Nu-i interesează nici minciunile lui Pandele, nici adevărurile mele... Pe ei îi interesează altele...
MINA : Dar omul ? Omul nu-i interesează ? (*Renunță.*)
ILIE : Îi interesează oamenii... Și asta e cu totul altceva. (*Se ridică în capul oaselor.*) L-am iertat, cu toate că în ședința de azi a spus că în perioada aceea... cind eram sus... am huzurit, am făcut abuz de putere... că acum o fac pe șeful ca să ajung iar sus...
MINA : Și l-ai iertat !
ILIE : Da. L-am pupat. L-am pupat tocmai atunci cind mi-era mai scîrbă și frică de el. Nu știu de ce, dar fac exact contrariul a ceea ce ar trebui să fac. Și-apoi, cred că mai e un motiv pentru care l-am iertat.
MINA : Care ?
ILIE : M-am gîndit că, poate... cum să-ți spun... poate că avea dreptate.
MINA (*năucă*) : Cum ? ! !
ILIE : Nu, știu că n-avea dreptate... că nu-i adevărat ce spune... dar...
MINA : Dar, ce ?
ILIE : Dar, dacă... adică putea să fie și așa... poate chiar am fost așa fără să știu. Înțelegi ? Nu-s sigur că...
MINA : Ce-nseamnă că nu ești sigur ?
Auzi, huzurit ! Abuz de putere ! Ai făcut abuz de muncă, pînă te-am internat la neuroze ! Că începuseși să iei câte un pumn de pastile și vorbeai atît de-aiurea că, pentru tine, doi și cu doi făcea... vineri ! Asta a fost abuzul tău. (*Pauză.*) O faci pe șeful ! O faci pe prostul. Ba chiar ești prost de-a binelea. Cum de-ai putut să-l ierți ?
ILIE : Uite că am putut.
MINA (*după o pauză*) : Prietenul Pandele ! Ha !
ILIE : Așa că l-am iertat... (*Se lasă din nou pe spate.*)
MINA (*sincer îngrijorată*) : Ți-e rău ?
ILIE : Nu... Mi-a fost rău...
MINA : În ședință ?
ILIE : Da.
MINA (*vrea să deducă ceva*) : Ți-a venit să vomîți ?
ILIE (*nu prea înțelege*) : Mi-a venit să mor... Da' ce-ți veni, să mă întreb asta ?

MINA : Nu. Nimic... te-am întrebat așa... (*Vrea să iasă din dormitor, dar e oprită în ușă.*)
ILIE : Auzi, Mina ? (*Începe să ridă cu poftă.*) Mi-a plăcut chestia cu doi și cu doi fac vineri. Chiar în halul ăsta ajunseseam. (*Redevine serios, circumspect.*) Sau e vreo aluzie la... unu și cu unu fac trei... sau la... (*Arată spre colțul sufrageriei.*)
MINA (*intr-adevăr, nu s-a gîndit la asta*) : Nu, nu-i nici o aluzie... (*Și îndreaptă, discret, privirea spre colț ; Ilie observă.*) Mă duc pînă la bucătărie.
ILIE : N-ăș vrea să te duci... Mai stai aici. (*Pauză.*) Știi, Mina, m-am gîndit bine și am renunțat la cavou... (*Pauză mare, în care cei doi se privesc cu surpriză, uimire și neîncredere.*)
MINA (*cu oarecare teamă*) : Din cauza mea ?
ILIE (*greoi*) : Nu știu... poate... dar am ajuns și eu la concluzia că n-are nici un rost... zău așa... Mai întii că e prea devreme pentru noi ca să ne gîndim la... bani închiși... bani zidiți... Și-apoi, vorba lui Ștefan, mai bine facem o excursie în străinătate. Ne mai aerisim și noi, ne mai deșteptăm un pic... Chiar am să mă interesez de chestia asta... Dă-l dracului de cavou ! (*După o pauză.*) E bine așa ?
MINA (*încă prudentă*) : ...E bine.
ILIE (*mulțumit de el*) : Dacă-i bine, atunci dă-mi o țuică. Imi dai ? (*Se scoală din pat, trec amîndoi în sufragerie.*) De fapt, să știi, renunțasem la cavou din clipa în care te-ai opus. De-atunci încă.
MINA : Nu înțeleg de ce-ai renunțat la cavou...
ILIE : Bine, Mina, dar nu-mi spuneai tu că...
MINA : Și ce dacă spuneam !
ILIE : Și Vera, și Ștefan... nu mi-ați spus în față că-s nebun ?
MINA : Ascultă, Ilie : nu trebuie neapărat să te culci, dacă doi îți spun că ești beat, înțelegi ?
ILIE : Da, înțeleg. S-ar putea să fie un complot... ! (*Ride.*)
MINA : S-ar putea.
ILIE : Da, dar ei sint majoritatea. Te supui.
MINA : Nu te supui deloc. Tu trebuie să știi mai bine decît ceilalți, ce-i cu tine.
ILIE (*cu tristețe*) : Cînd am vrut să arăt că eu știu mai bine ce e cu mine, cei doi s-au făcut patru, apoi opt...
MINA : Știi doar că toate au fost aranjate.
ILIE : Știu, știu... adică am știut, pentru că după un timp n-am mai știut chiar atît de sigur... am început să-i cred pe ei. Mai dă-mi o țuică. Bea și tu un păhărel. Pune sticla pe masă.

MINA (*cu ironie și durere*): Cum s-ar spune, i-ai iertat și pe ceilalți! (*Ilie tace, vinovat.*) Așa-i că i-ai iertat?

ILIE: Și, încă, de mult.

MINA: Doamne, ce inimă minunată și bună ai!

ILIE: Nu-i vorba de inimă, Mina, ci de cu totul altceva... Nu știu, e greu să-ți explic. (*Bea.*)

MINA: Încercă, totuși.

ILIE: De fapt, cred că e vorba de în-doială...

MINA: Ce în-doială?

ILIE: Adică, mă îndoiesc tot timpul... în-telegi?

MINA: Așa, sigur că n-am înțeles nimic.

ILIE: Știi că e și o vorbă, a unui filozof: „Mă îndoiesc, deci exist”. Ai auzit de ea?

MINA: Nu, n-am auzit, dar tu cred că ai înțeles-o pe dos.

ILIE: De ce crezi asta?

MINA: Pentru că tu, se pare, ești ca să te îndoiești!

ILIE: Să știi că așa e, fir-ar al naibii, Mina. Zău că ai dreptate! Mina, hai să-ți spun ceva în legătură cu asta. Auzi, într-o zi mă urc în tramvai, dau un leu pentru bilet, taxatoarea îmi dă biletul și un rest tot de un leu. Am plecat de lângă ea, m-am uitat în palmă și mi-am dat seama de greșeala ei. Și a început următorul chin: să-i dau leul înapoi sau să nu i-l dau?! Dacă nu i-l dădeam, însemna că mă bucuram de un amărît de leu și eram încorect. Dacă i-l dădeam, însemna că vreau să câștig sentimentul corectitudinii cu prețul unui leu, adică, o făceam pe corectul. Dar dacă, mă întrebam eu imediat, vinovat, chestia cu făcutul pe corectul o foloseam ca argument pentru a-mi păstra leul? Și iar o luam de la capăt: dacă, și dacă, și iar dacă... Așa că i-am dat leul. Ai înțeles ceva?

MINA (*după un timp, cu tonul folosit pentru a alunga panica bolnavilor*): Da... am înțeles că ești un prost!

ILIE: Ehe, de-ar fi numai atîta!

MINA: Deci, nu te îndoiești că ești prost!

ILIE: Nici vorbă, dar nenorocirea e alta: pun la în-doială că mă îndoiesc că sînt prost...

MINA: Dar de ce nu te-îndoiești tu de alții, de ce să te îndoiești numai de tine?

ILIE: Păi tocmai aici începe harababura! Că la început m-am îndoit de alții, după aceea de mine, și la sfîrșit m-am îndoit de toți și de toate.

MINA: Dar de mine te îndoiești?

ILIE (*după o pauză grea*): Cel mai mult. Iartă-mă, Mina. (*Amîndoi preferă să*

tacă.) O singură dată am simțit că nu mă îndoiesc de tine.

MINA: Cînd?

ILIE: Atunci cînd m-ai înșelat.

MINA (*momentul e incomod și cei doi adoptă atitudini ambigue*): Și tocmai atunci, va să zică... Ha!

ILIE: Nu rîde. De asta cred că nici n-am făcut crizele de rigoare. Pentru că tocmai atunci te-am iubit, te-am disprețuit, te-am dorit, te-am urît... Pentru că, de fapt, atunci existai... Nu mă îndoiam. Existai cu adevărat!

MINA (*după un timp, bea țuică din sticlă*): Mă iubești?

ILIE: Mina, vezi, nu știu dacă te iubesc, sau, mai bine zis, nu știu dacă nu te iubesc.

MINA: Atunci, de ce nu ne despărțim?

ILIE: Nu am putere... Și nici nu știu dacă e chiar necesar.

MINA (*puțin enervată*): Bine, dar n-ai nici un răspuns clar!

ILIE: Aici ai pus degetul pe rană. N-am nici un răspuns clar. Dar tu ai?

MINA (*pauză mare*): Nu știu.

ILIE (*aproape bucuros*): Vezi? Nu știi! Nici tu nu știi dacă ai vreun răspuns clar! Eu măcar știu precis că n-am. (*Rîde.*) Sînt în avantaj!

MINA (*extrem de tristă*): Mă întreb de ce nu te omori...

ILIE: Crezi că nu m-am gîndit la asta?! Ehe, de cite ori nu m-am gîndit! Dar n-are rost! M-am simțit de atîtea ori mort, încît n-are rost să-mi curm zilele. Dar tu te-ai gîndit? Nu! Încă un avantaj față de tine.

MINA: Mie mi-e rău!

ILIE (*tot el e în... avantaj*): Ție ți-e rău, dar eu mor! Știi de cite ori am murit azi în ședință? Nu știi. (*După o pauză.*) Dar cel mai rău am simțit că mor cînd l-am iertat pe Pandelescu. Deși am făcut-o fărî să fiu silit. Sau, poate, tocmai de-asta. Vezi, asta-i diferența dintre noi doi: tu vomîți, iar eu mor! (*Bea.*) Ehe, cine se gîndește la asta!

MINA: E groaznic!

ILIE: Groaznic? Sînt lucruri cu adevărat groaznice, pe lângă cate moartea devine un moment agreabil! (*Mina îl privește ca pe o ciudățenie.*) Nu mă crezi? Bine. Hai să-ți mai spun una. Cum mă cheamă pe mine?

MINA: Eu zic să nu mai bei atîta țuică.

ILIE: Lasă, lasă, îs puțin beat, dar știu ce vreau să-ți spun. Deci, cum mă cheamă pe mine, numele meu de familie. Nu rîde, te rog!

MINA: Popescu.

ILIE: Bun. Popescu. Vrei să știi una? Mi s-a întîmplat de multe ori să nu știu cum mă cheamă. De fapt, știam, dar mi se părea că eu eram sigur. Popescu! Ce înseamnă Popescu? Sînt

- alțiia Popești ! De unde să știu eu că... nu port numele altui Popescu. Stai, stai, n-o lua așa ! (Bea.) Hai, mai ia și tu un giț. Hai, cu sticla ! (Mina bea.) Mai, mai, mai ! Așa ! E bun alcoolul, zău. Ar trebui ca în fiecare casă unde lipsesc cărțile și săpunul, să fie alcool...
- MINA : Tu ai și alcool, și săpun, și cărți...
 ILIE : E un lux și, în orice caz, o contradicție ! Dar, hai să nu ne depărtăm de subiect ; nu-i vorba, aproape de nume, că am unul prea comun, că nu e nici o legătură între mine și numele meu, sau că uit cum mă cheamă. Grav e nu că uit, ci că nu mai știu că am uitat ! (Pauză.) Cam asta-i.
- MINA (departe de a glumi) : Cred, într-adevăr, că-ți trebuie un certificat de deces...
- ILIE : Așa-i ? Da', de unde ? Aia de la evidența populației sînt destul de încăpăținați. Nu-mi dau ! Nu-mi dau, din moment ce ei stabilesc că-s viu.
- MINA (bînd din sticlă) : Deci, cum te cheamă ?
 ILIE : Popescu. Popescu Ilie.
 MINA (rizînd) : Vezi că știi !
 ILIE : Ne, ne, ne, știu așa, pe dinafară, nu pe dinăuntru...
- MINA : Bine, dar atunci, cine ești ?
 ILIE : Nimeni...
 MINA : Decî, te cheamă Nimeni. Recunoști ?
 ILIE : Da, pînă am să uit 'și asta, și apoi n-am să mai știu c-am uitat... Și gata ! (Rîd amîndoi din ce în ce mai tare.) Ai făcut ceva de mîncare ? Mi-e foame, după țuica asta. Oricum, mi-e mai bine. Întotdeauna, după ce mor, țuica îmi face bine.
- MINA (grizată și ea) : Te-ai cam îmbătat ! Mai bine culcă-te, și după aceea mînînci.
- ILIE : Nu ! Măcar atîta ordine mai știu și eu : întii masa, și apoi somnul. Cu toate că, ce-i drept, se poate și invers. Fie așa cum spui tu. Nu-i prima hotărîre pe care mi-o dai peste cap...
- MINA : Iar îmi scoți ochii, cu cavoul ăla !
 ILIE : Nu, gata cu cavoul ! Nu mai cred în el. Gata ! (Mișcîndu-se, dă cu ochii de colțul camerei ; se oprește, privește atent, contrariat.) Mina, mi se pare mie, sau tu ai mutat niște lucruri de-acolo ?
 MINA : Nu, nu ți se pare. Le-am mutat.
 ILIE : Dar de ce ? !
 MINA : I-am făcut loc...
 ILIE : Cui i-ai făcut loc ? !
 MINA : Calului. Calului verde. (Rîd amîndoi, se îndreaptă spre colț și se comportă vrînd parcă să delimiteze locul exact și poziția calului.) Ca să nu mai spui că-ți dau hotărîrile peste cap !
- ILIE (marcat încă de spasmele risului) : Da, dar trebuie să fii convînsă...
 MINA (uitînd, parcă, clipa dinainte) : Am jurat, doar, că orice vei spune tu, vor fi convingeri, pentru mine...
 ILIE : Da ? Atunci, ja spunc-mi, cît fac unu și cu unu ?
 MINA : Trei.
 ILIE : Bun. Acum, ia spune-mi mie, unde se află calul ?
 MINA (delimitează spațiul cu brațele) : Aici.
 ILIE (chicotînd) : Bun... Și cum stă ? Cu capul sau cu fundul la noi ?
 MINA : Cu capul, evident.
 ILIE : De acord. (De-aici încolo, scena trebuie să cîștige valori paroxistice ; amîndoi sînt frenetici în tot ce fac.) Nu-i prea mare.
 MINA (mingiînd cu afecțiune spațiul în care au așezat... calul) : Dar nici prea mic.
 ILIE : Nu. E potrivit. (Risul, pînă la grotesc, rămîne dominantă acestei scene.) Și ce-ai să faci tu cu calul ?
 MINA : O să mă uit la el... O să-i dau de mîncare... (Mimează că-i dă de mîncare.)
 ILIE : Bravo ! Eu o să-l țesăl ! (Mimează.) O să-i pun potcoave... (Mimează.)
 MINA : O să-i dau apă. (Mimează adăpatul din pumni. Rizînd, sfîrșiți, vin către mijlocul camerei, cad în genunchi și, din acest ris, Ilie trece în spasme de plîns. Mina sesizează și se oprește.) Ce-i cu tine, plîngi ? Ilie, te rog... ne simțeam atît de bine... Hai, te rog, nu mai plînge. Mi-e milă... te iubesc...
 ILIE (desperat) : De ce ? De ce ? !
 MINA : Ce anume — de ce ?
 ILIE : E îngrozitor !
 MINA (zgîlîindu-l) : Ce e îngrozitor ?
 ILIE : Nu trebuia să ajungem aici ! Toată povestea asta cu...
 MINA : Povestea ! Și ce dacă-i poveste ! Las-o să fie ! Am jurat și mă țin de jurămint !
 ILIE : N-are rost. Ne face rău.
 MINA : Nu-mi face nici un rău. (E pe punctul de-a plînge.)
 ILIE : Mina, iartă-mă.
 MINA (cu vigoare, totuși) : Ce importanță are dacă-i poveste ? Pune altceva în locul ei ! Să vedem ce poți să pui ! Ce-ai putea pune ? Prietenia lui Pandele ? Munca ta de zeci de ani, nebunia aia care ți se bagă pe gît, sub formă de huzur și abuz de putere ? Poți să pui acolo vrafurile tale de dosare slinoase, din care vrei să-ți faci o amărîtă de rampă de lansare ? Astea nu-s povești ? Ba sînt povești, și, încă, unele, urite, în care de mult nu mai crezi ! Și nici eu !
 ILIE : Iartă-mă, Mina...
 MINA : Așa că las-o pe asta.
 ILIE : Bine, dar n-are nici un sens.

MINA : Și ce ? Ciți nu se prefac că au un sens ? ! (*Minei i se face rău.*)
ILIE (*observînd*) : Ce e cu tine, ți-e rău ?
MINA : Nu mi-e rău... Mi-e altceva...

ILIE (*bănuitor*) : Altceva ? ! Nu cumva simți și tu că...
MINA (*extrem de calmă*) : Ba da... E prima dată cînd mor.

Tabloul 3

Scena 1

Aceleși decor. Lumina crește progresiv și simultan în ambele spații de joc. În dormitor, Ilie își pune cravata, cu mișcări precise și vioaie. Caută în șifonier și scoate un pachet mare de bancnote. Începe să le numere și să le așeze pe categorii, cu un vădit apetit. Sună sone-ria de la intrare. Ilie devine atent. Mina, în tot acest timp, așază, ca și Ilie, cu aceleași mișcări cu care el numără și sortează banii, lucruri de lenjerie de culoare neagră. Se duce să deschidă. Intră Vera, îmbrăcată în negru; împreună cu Mina, înaintează spre centrul camerei. Ilie ascultă cu urechea lipită de ușă.

VERA : Ilie cînd vine de la serviciu ?
MINA : Nici n-a plecat. Nu s-a dus la serviciu.

VERA : Mare minune !

MINA : Ba nu-i nici o minune. În ultima vreme, vine acasă înainte de patru... iar dimineața pleacă mai tîrziu sau nu se mai duce deloc.

VERA : Hm ! Nu-mi vine să cred ! Bine, dar n-are neplăceri ? !

MINA : Nu știu, nu mi-a spus nimic. Uite, Vera ! (*Îi arată lucrurile negre.*) Cred că sînt destule. Din bucata asta o să-mi fac un batic. Rochie neagră am, pantofi, la fel. Dacă mai trebuie ceva, mai avem timp să mai cumpărăm. Cînd plecăm ?

VERA : Ștefan vine pe la cinci. Crezi că e tîrziu ?

MINA : Nu... nu știu... Poate că ar fi trebuit să plecăm mai devreme.

VERA : Ștefan ar putea să plece și mai devreme, dar a crezut că avem destul timp.

MINA : De fapt, avem destul. (*Ilie își pune haina, se piaptănă, își pune banii în buzunar, fredonînd. Mina îl aude și se simte jenată.*) Ilie !

ILIE (*din dormitor*) : Da, vin imediat. (*După o mică pauză, continuă să fredoneze.*)

MINA (*furioasă, intră în dormitor*) : Ilie ! Ce naiba te-a apucat ?

ILIE : Ce să m-apuce ? Nu m-a apucat nimic !

MINA : N-ai cîntat de ani de zile, și ți-ai găsit tocmai azi să...

ILIE : Da' ce-i azi, dragă ? ! O fi vreo sărbătoare națională, de n-am voie să cînt ? ! (*Intră și el în sufragerie.*)
Bună, Vera !

VERA (*nu înțelege dezinvoltura lui Ilie*) :
Bună, Ilie !

ILIE : Arăți minunat azi.

MINA : Termină cu mășcările astea !
Azi mergem, totuși, la o înmormîntare.

ILIE : Înmormîntare ? (*Mina se stăpînește.*) Mă rog, n-are importanță. Numai a mea să nu fie. Promit să merg la orice înmormîntare, în afară de una...

MINA : Ilie !

ILIE : Hai, mamă, n-o lua și tu așa ! Sînt puțin vesel, e adevărat... Și vreau să vă scot și pe voi din starea asta în care sînteți... Vă înțeleg, și eu sufăr, na ! Am cunoscut-o bine pe bătrînă, și-mi plăcea. Era puternică. Putea să mai trăiască. Am fi avut nevoie de puterea ei. Dar, asta-i ! (*Părăsînd subiectul.*) Uite, eu am luat banii ăștia. Știi pentru ce, nu ?

MINA : Nu știu.

ILIE : Cum, nu-ți amintești ?

MINA : Nu.

ILIE : Pentru excursie, Mina. (*Mina și Vera au trecut de la uimire la indignare.*) Ei, ce dracu' vă uitați așa la mine, de parcă am de gînd să fac o crimă, nu o excursie. (*Cele două tac.*) Că doar n-am de gînd s-o fac azi ! Azi mergem acolo unde trebuie. Doar o plătesc. Am vorbit cu unul care mi-a promis că-mi recomandă o excursie frumoasă și ieftină. Am să iau una în Occident. Dacă tot o facem, atunci s-o facem de-adevăratelea ! Vreau să văd și eu putrefacția, la fața locului. (*Ride.*) Ei, gata, am plecat. Mina, vrei să vii puțin ? (*Intră cu ea în dormitor.*) Vezi să nu-i spui nimic Verei

despre... N-are... oricum n-ar înțelege... Povestea cu... să fie taina noastră... Taina noastră cea de toate zilele... (O sărută, intră în sufragerie amindoi.) Am plecat! La ce oră mergem la țară?

MINA : Pe la cinci, nu, Vera ?

VERA : Da, poate puțin după cinci.

ILIE : Bun. La revedere.

MINA (după ce-l conduce, se întoarce abătută, înaintează spre Vera, care-o privește cu înfelegere ; se așază pe un scaun, în tăcere) : Într-un fel, e mai bine așa.

VERA : Cum adică ?

MINA : Așa... mai zăpăcit, mai aiurit decît...

VERA (oarecum interesată) : Decît, cum ?

MINA (refuză) : N-are importanță... E mai agreabil așa... n-am cum să-ți explic.

VERA : Bine, nu-mi explica. Dar dacă e mai agreabil așa, de ce ai aerul ăsta de om bătut, hăituit ? !

MINA : Ei, asta-i acum ! Parcă n-ar fi destul să te văd în doliu, ca să nu-mi vină a sări într-un picior.

VERA (tristă și bună) : Mina, de cîte ori vin în casa asta, parcă mi se pune o gheară în stomac. Am o stare de frică. De nesiguranță... zău, nu știu de ce !

MINA (după un timp) : De ce vrei tu neapărat să pui degetul pe rană...

VERA : Cineva trebuie să pună. Și, eu sînt sora ta, nu ? Deci, e o rană.

MINA : Mai multe. Mai multe decît ai avea tu degete să pui...

VERA : Și-atunci ?

MINA : Și-atunci, mai bine hai să tăcem. Avem destule de făcut. Zău, Vera, n-am putere să înțeleg ce-i cu mine... Dar îmi revin eu. Bun ?

VERA : Bine, Mina...

MINA : Sper că am cumpărat, tot ce trebuie. Nu de alta, dar intrăm în gura satului... că am avut prosoape de 9 lei și nu de 22... Că sicriul a fost prea mic sau prea mare, că lăutarii erau leșinați de foame, că popa era beat... (Rid amindouă.) Doamne, iartă-mă ! Eu am pus deoparte niște rochii de-ale mele, să le dăm de pomană la care-ori veni la înmormîntare... Dacă-ori veni...

VERA : N-ai nici o grijă. La înmormîntare vine lumea. Vine.

MINA (după o pauză) : Am în mine un gol, un gol mare, în care parcă mă prăbușesc... N-am plîns deloc, și nu-mi vine să plîng... Mi-e teamă că n-am să plîng nici acolo... Știi, Vera, e ceva ciudat ! Parcă mi-ar fi murit un copil, și nu mama ! Nu știu de ce ! Azi-noapte m-am gîndit la ea. Nu reușeam să-mi amintesc decît că-i plăceau ardeii grași, copti, fără ulei, numai cu oțet și mămăliguță rece... Atît îmi amintesc...

VERA : Da, și eu țin minte asta.

MINA (după o pauză) : Îmi pare rău...

Cu toate, că ea stătea acolo și eu aici, știam că este, că nu sînt singură. Acum, o să fiu singură.

VERA (instnuind) : Erai la fel de singură și-nainte. Și așa o să fii mereu.

MINA : Tu nu ești singură ?

VERA : Ei, află că nu sînt.

MINA : Te invidiez. Știi, m-am gîndit la soluția cu serviciul... Aș sta mai mult printre oameni.

VERA : Cînd ești singur, ești singur și printre oameni. Ba chiar mai singur.

MINA : Ai vreo soluție, vreo rezolvare ?

VERA : Of, Mina, ești caraghioasă, zău așa. Ce soluție, ce rezolvare ? ! Ce naiba, asta-i o problemă de matematică ? Cine crezi că-ți poate da o soluție ?

MINA : Știu. Eu însămi... Ușor de spus.

VERA : Pe cuvîntul meu de onoare, dacă nu-mi vine să rid ! În definitiv, ce dracu' se-nîmplă cu voi aici, în casa asta ? Ce drame puteți voi trăi ? Că, de iubit, nu vă iubiți, de-nșelat, nu vă-nșelați, de urît, nu vă urîți, în sărăcie nu trăiți, bolnavi nu sînteți...

MINA : Abia acum ai pus degetul pe rană, poate fără să vrei !

VERA : Ba chiar am vrut.

MINA : Totuși, tu înțelegi lucrurile simplu. Și le judeci simplu.

VERA : Ei, da, așa-i ! Le judec simplu. Și ce-i cu asta ? Unde greșesc ?

MINA : Ce-ai spus tu e adevărat : nu ne iubim, nu ne urim, nu suferim... Și, totuși, asta e suferința. Dacă măcar ne-am urî, ar fi altceva...

VERA : Hai, te ajut eu ! Și zău că nu trebuie să mă străduiesc prea mult. Hai, că te ajut eu, de-o, să vă urîți pînă o să crăpați de fericire... Dacă asta-i marea dramă !

MINA : Vorbești prostii !

VERA : Atunci, iubește-l !

MINA : Hm !

VERA : Greu, ai ? ! Atunci, înșală-l !

MINA : Ilie mi-a spus că nu s-a îndoit de mine decît atunci cînd l-am înșelat. Atunci m-a iubit... pentru că atunci am existat cu adevărat...

VERA : Să știi că nu-i prost ! Are dreptate ! Atunci, fă-l să te iubească iar !

MINA : Cred că e cam tirziu...

VERA : Păi, pentru voi, totul e atît de tirziu, de parcă ați fi morți de-a binelea ! (Mina o privește intens pe Vera, care-i simte descumpănirea ; nu înțelege rostul acestei priviri.) Ei, lasă, am zis și eu așa...

MINA : Mă tem că ai zis bine...

VERA : Știi ce v-ar trebui vouă ? O nenorocire adevărată. Una care să vă scuture de toate mofiturile astea ofticoase !

MINA : De, poate că e așa cum spui tu.

- VERA : Da' tu cum crezi ?
 MINA : Vera, aş vrea şi eu să mi se pară totul atât de simplu, dar eu, după ce pleci tu, rămân singură... Şi cu el... Şi-atunci, uit că e aşa de simplu.
- VERA (*tristă şi furioasă, în acelaşi timp*) : Asta o ştiam mai de mult. Grav nu e că rămii singură, ci cu el. Şi nu cu altul.
- MINA : Vera, te rog...
 VERA : Ia să mă laşi în pace cu delicateturile astea ! Mai bine spune-mi : de cînd n-aţi mai făcut dragoste ?
- MINA : Vera !
 VERA : De cînd n-aţi mai făcut dragoste ?
 MINA : Eşti caraghioasă...
 VERA : Bine, sint caraghioasă. De cînd ?
 MINA (*presată, rizind*) : E un bărbat care... îşi face datoria.
- VERA : Datoria ? ! Asta-i datorie ? ! Păi, dacă voi o faceţi ca pe o datorie, înţeleg de ce-mi umblaţi mie cu cai verzi pe pereţi. (*Mina se ridică încremenită şi o priveşte pe Vera, care, din nou, are impresia că o vede clătîniindu-se.*) Acum, ce naiba am mai spus, de te uiţi aşa la mine ?
- MINA : Nu... nimic. (*Îşi revine.*) Nu vrei să-ţi dau dulceaţa de rigoare ?
- VERA : Dă-mi ce vrei tu. (*Mina intră în bucătărie, Vera răsuflă, uşurată.*) Doamne, de-am pleca mai repede la înmormîntare ! Oricum o să fie mai bine decît aici, zău aşa ! (*Observă şi ea schimbarea poziţiei lucrurilor din colţ ; intră Mina cu dulceaţa.*) Mina, am impresia că lucrurile astea erau altfel aşezate. De ce le-ai îngrămădit aşa ? (*Mina se opreşte, rigidă, cu o privire febrilă.*) Acum de ce te uiţi aşa la mine ? (*Mina pune tava cu dulceaţa pe masă, se aşază pe scaun şi, încet-încet, începe să ridă ; Vera vine spre ea, întii nedumerită, apoi contaminată de ris, o îmbrăţişează cu multă afecţiune, ocrotind-o, întocmai ca pe un copil.*) Doamne, ce bine-i să te văd rizînd ! Mina, aşa te vreau ! Să rizi, să fii aşa cum te ştiu de cînd eram mici de tot...
- MINA (*acum cu o seninătate din care, însă, nu lipsesc norii încordării*) : Vera, stai jos, vreau să-ţi spun ceva...
- VERA : Bine, dar să-mi spui ceva de care să ridem iar...
- MINA : M-ai întrebat de ce-am schimbat lucrurile acelea...
- VERA : Da. De ce ?
 MINA (*ştiind că va fi taxată drept ridicolă*) : Noi, în casă avem un... cal.
 VERA : Fuği, că mor ! (*Ride.*) Un cal ? Unde ?
 MINA : Acolo...
 VERA : Aha ! Ce fel de cal ?
 MINA : Verde.
- VERA : Vera ! Frumos ! Şi eu să nu-l observ ! Că doar e ditamai calul ! (*Reuşesc să ridă amîndouă.*)
 MINA : Ştiu că-ţi vine să rizi, dar...
 VERA (*contrariată*) : Dar, ce ? !
 MINA : Vera, mă tem că n-ai să pricepi nimic, şi-i mai bine să încheiem discuţia asta.
 VERA : Stai, dragă, puţin. Ce să nu pricep ?
 MINA : Chestia cu calul...
 VERA : Păi, ce să nu pricep ? ! Ce e de priceput aici ? !
 MINA : Vezi că n-are rost să mai discutăm ? ! A avut dreptate Ilie, nu trebuia să-ţi spun.
 VERA : Ce să nu-mi spui ?
 MINA (*stinjenită*) : Ei, povestea cu calul...
 VERA : Mina, e ceva serios în aiureala asta cu... (*Mina tace.*) Stai aşa, că mă apucă ameţelile !
 MINA : Te cred. (*Ridicîndu-se.*) Pe tine te apucă ameţelile, dar pe mine mă apucă altceva...
 VERA (*mai mult decît insinuantă*) : Te cred şi eu...
 MINA (*trecînd peste*) : Ca să pricepi, ar trebui să ştii... să cunoşti drumul pînă la... ideea asta cu calul...
 VERA (*încercînd să iasă din stupoare, pe zîmbet*) : Aha ! Cum s-ar spune, nu-i cal, ci o idee de cal. (*Ride.*)
 MINA : Da... cam aşa...
 VERA : Păi, ce să spun eu ! Ce se mai poate spune ! Zău dacă ştiu ! Aş prefera, dacă e s-o facem pe nebunii, să aveţi chiar un cal... Dar o idee de cal, mă pune pe gînduri...
 MINA : Nu trebuie s-o iei chiar aşa de grav. Să ştii că nu sîntem nebunii...
 VERA : Toţi nebunii spun acelaşi lucru.
 MINA : Ei, află că totuşi nu sîntem nebunii ! Vera, nu ştiu cum să te fac să înţelegi... Ştiu, recunosc că pare o aberaţie.
 VERA : Este o aberaţie.
 MINA : Da, dar este ceva ! Decît nimic !
 VERA : Dar de ce să ajungi la nimic ?
 MINA : Pentru că n-ai pe ce să te sprijini, în ce să crezi.
 VERA : Şi-atunci, crezi în ceva ce nu există...
 MINA : De obicei, crezi în ceva ce nu există. Nu uita religiile. Şi-apoi, oricît de caraghios ar părea, de cînd cu calul, mă simt parcă mai liniştită, mai sigură pe mine...
 VERA : Sigur ! Nu-i dai păpică ideii... de cal ?
 MINA (*fără a se supăra*) : Nu fi proastă... Sigur că-i dau.
 VERA : Desigur, o idee de mîncare, nu ?
 MINA : Important e că mă preocupă gîndul de a-i da... De fapt, nu cred deloc în... Mă prefac, mă prefac, mă prefac... Vorba lui Ilie, dacă-ţi spui me-

reu că unu și cu unu fac trei, cu timpul chiar crezi că-i așa.

VERA : Să fiu a naibii, Mina, dacă n-am impresia că-i totuși o halucinație, că-i un coșmar. Mi-e frică.

MINA : Da, te înțeleg perfect. La început, și mic mi-a fost.

VERA : Auzi, Mina, hai să-ți dau o idee... adică, nu e idee. Ceva concret, adevărat. Ia un copil.

MINA : M-am gândit la asta... de mult și de multe ori...

VERA : Îți spun eu c-ar fi nemaipomenit. Și să știi că asta — copilul — nu te lasă să te prefaci. Asta nu te lasă să te prefaci că-i dai de mâncare... Țipă dacă-i dai numai ideea de mâncare. Nu crezi c-ar fi minunat ?

MINA (*știe bine ce spune*) : Calul verde rămâne oricum. Pentru că l-am primit aici din nevoia de convingeri, de certitudini. S-a impus. Și, crede-mă, Vera, toți oamenii au în casă cite un cal verde. Poate că l-au numit altfel — religie, ideologie, dragoste — dar îl au.

VERA (*înțelegînd fondul afirmației*) : Și crezi că, într-adevăr, ține loc de convingeri, de certitudine ?

MINA : Nu. Știu că e fals, că e o halucinație împotriva căreia mă răzvrătesc... Dar am nevoie de ea. Și chiar dacă n-am să înving în această luptă, măcar o să știu că am avut curajul să lupt. (*Amîndouă rămîn pe scaune, tăcute, fiecare cu gîndurile ei, dar liniștite de dezvoltarea Minei.*)

Scena 2

Lumina se aprinde brusc, odată cu zgomotele ce se aud la intrare. Mina se duce să deschidă. Intră Ilie și Ștefan. Ilie e vădit grizat ; înaintează spre centrul camerei, observă, discret, colțul, schițează un salut și apoi se duce spre Vera, pe care o îmbrățișează.

ILIE : Salut tuturor celor văzuți și celor nevăzuți, celor reali și celor închipuiți...

MINA : Ilic, te-ai cam...

ILIE : Mina, îmi pare rău că tocmai azi... Da' ce să fac ? Cînd pun mina pe o bucățică de viață, uit și de moarte.

MINA : Totuși, ai fi putut să te stăpînești.

ILIE : Cum ? Iar să mă stăpînesc ? M-am stăpînit o viață întreagă... Hai, nu fi supărată ! Mai bine să-ți dau vestea cea mare ! Am aranjat excursia ! Ia ghici unde vom merge în excursie ? Hai, că nu ghicește nimeni ! Iubito, vom merge în Albania. Na, că v-am uluit ! Na, că nu vă așteptați la una ca asta ! Ei, uite, vreau să văd și eu țara asta...

MINA : ...Și cum o să mergi în halul ăsta la Runcari ?

ILIE : Lasă, că mă trezesc... mă trezești tu... M-ai trezit tu din alte beții, și n-ai să mă trezești dintr-o beție de bere... Că bere am băut. Nu, nu vă uitați așa la Ștefan, nu cu el am băut. Am băut cu băieții. Ștefane, dă-te, dom'le, mai încoace... nu sta în colț. Tu existi... nu trebuie să stai la colț.

ȘTEFAN : Ce vrei să spui ?

ILIE : Nimic. Ești de-al nostru, dom'le... Asta-i !

MINA (*tristă, jenată, și acum vrînd să devieze discuția*) : Și, cu care băieți zici c-ai băut ?

ILIE : Cu băieții de la birou. Cu toți. Și cu Pandele. Pe cuvînt de onoare. Cu Pandele în persoană.

MINA : Încă un motiv pentru care o să te toarne...

ILIE : Să mă toarne ? Ha ! Nu ști ce spui, Mina. Dimpotrivă. Ah, viața asta e dată dracului ! Și eu n-am priceput nimic din ea. Să fiu al naibii, dacă nu-i adevărat... Da' stați jos, ce Dumnezeu... și dă-te mai încoace, Ștefane. Cum să mă toarne ? Ba or să tacă și-or să mă propună la avansare. Da, da.

MINA : Să te propună la avansare, pentru că lipsești și te îmbeți în timpul serviciului ? !

ILIE : Tocmai de-asta ! Tocmai pentru că lipsesc și beau în timpul serviciului ! Mi-au și spus-o ! Că-s sinceri, zău, băieți sinceri, să știi ! „Nea Ilie, acum ești de-al nostru ! Așa te vrem !“ Vezi, cît eram corect ca un principiu, conștiincios, nu eram de-al lor ! Și, zău că au dreptate. Auzi, după cite am înțeles, vor să ceară să le fiu șef. În locul lui Istrate. Că și ăla, prea nu știe decît de muncă. E nostim, să mor dacă nu. Bei ceva, Ștefane ? Și tu, Mina... Mina, dă-ne ceva, o țuică...

MINA : Mai bine te-ai culca o jumătate de oră, pînă la plecare.

ILIE : Mina, să știi că nu mă culc... Nu vreau să mă culc. Am o stare foarte bună și nu vreau s-o scap din mînă. Dom'le, mi-au plăcut băieții. Și Pandele... dat dracului, Pandele asta ! Mi-e frică de el, dar îl admir. Zău. Auzi, auzi, Mina, mi-a spus că m-a calomniat ca să-mi scadă nasul, să fiu și eu în rînd cu oamenii... Îți spun eu că-i dat dracului ! Și să știi, cu aștia, cu Pandele, pot să ajung mare !

MINA : Ai mai fost mare. Nu ți-a ajuns ? Iar vrei să fii mare ?

ILIE : Ce vrei, femeie, boală necruțătoare ! Cea mai bună vecină a crimei este vanitatea. Și, crezi că eu pot să scap de una sau de cealaltă ? Sigur că vreau să fiu mare... dar nu prea mare, cum să spun eu ?... mare atît cît să mă observe lumea, să mă vadă, să mă atingă, să mă știe... Că, așa, mare de tot, ești în afara lumii și peste ea... Și-atunci, care-i bucuria ? Nu, dom'le, șmecheria asta e : să fii mare atît cît să nu fii mic... Că, și mic, iar nu te vede nimeni ! Ehe, păi de asta Dumnezeu n-a fost un băiat chiar prost, cum cred unii. Nu. Nu-i adevărat. Și nici că s-a făcut mare pentru că a creat lumea. Fals ! El era mare și înaintea celor șase zile. Ba chiar mai mare. Dar, din păcate, mult prea mare. Și, bubă era că despre asta nu știa decît el ! Or, asta era, așa, o chestie în sine ! Așa, ca să fii mare ! Dar pentru ce, și pentru cine, și față de cine să fii mare ? ! Ei, și-atunci, bătrînul, ca să-și poată însuși propria-mărime, hop, i-a venit ideea cu facerea lumii. Și, așa, a făcut lumea aceea, care să-l atingă, să-l vadă, să-l știe... Abia atunci a știut și el că e mare ! Pînă atunci, fusese numai unic. Și mare. Dar singur. (*După o scurtă pauză.*) ...Măi, Ștefane, tu să nu dormi. Ce naiba, vrei să dormi, în locul meu ? !

ȘTEFAN (*îngăduit*) : Nu dorm, Ilie, nu dorm. Abia am timp să dorm pentru mine, d-apoi să mai dorm și în locul altuia ? Nu dorm, fii pe pace.

ILIE : Să-mi lași, dom'le, somnul, că atîta mai am. (*Se uită la Mina, apoi spre colț.*) Ba nu, mai am ceva... Acum, să nu credeți că chestia asta cu Dumnezeu mi-a venit așa, pe loc, spontan... O știu mai de mult. Nu mai știu dacă de la alții, sau de la mine. În fine... Cred că prima dată am spus-o unui coleg foarte deștept, care se credea așa pentru că era ateu. Da, mi-a spus să nu mai folosesc cuvîntul Dumnezeu. „Dar de ce ?” „Pentru că nu există”. „Bine, dar ca să neg ceva tre-

buie să-l numesc”. „Ești mistic, tovarășe !” mi-a spus, și-atunci mi-a venit să vărs. Să știi, Mina, că și eu am început-o tot cu vărsăturile. Moartea a venit mai tirziu. (*Pauză.*) Hai la înmormîntare. Hai, că dacă ne-o mai lipsi cite ceva pentru asta, mutre avem sigur.

MINA (*cu blindețe*) : Ilie, mai bine du-te și dă-ți cu niște apă pe ochi.

ILIE : Ce spui ? Și dacă mă trezesc ?

MINA : Păi, tu nu crezi că e cazul ?

ILIE : Bine, mă duc, dar să știi că o să fie groaznic ! Nu-mi place să mă trezesc. (*Se duce în baie.*)

MINA (*după o pauză*) : Vă rog să-l scuzați... Nu-mi amintesc să mai fi venit vreodată așa.

VERA : Mai bine așa decît... alfel...

MINA (*alunecînd pe lingă*) : Dar unde v-ați întîlnit, Ștefane ?

ȘTEFAN : A venit la mine pe șantier. Am venit incoace împreună.

ILIE (*revenînd*) : Am noroc. Nu reușesc să mă trezesc. (*Privindu-i pe toți.*) Ce-aveți cu Ștefan ? El n-are nici un merit. Nu v-am spus cu cine am băut ? După aceea mi-a venit dor de cumnatul meu, și l-am vizitat. (*Ride ca de-o glumă.*) El, săracul, credea că m-am dus pe capul lui, cu cavoul. Ha ! Nu-i așa, Ștefane, că așa ai crezut ?

ȘTEFAN : Păi, așa am crezut. De unde să știu eu c-ai renunțat la cavou ? !

ILIE : Am renunțat, frate, și știu eu de ce ! (*Se uită spre colț.*) Și vino, dom'le, mai incoace... Am schimbat cavoul pe-o excursie. Și-acum veneam la tine pentru un schimb. Am nevoie de pila ta. Că ești mare, dom'le ! Dom'le, nu-mi place să mă duc în Albania. Sincer îți spun. Și vreau să-mi pui o pilă, s-o schimb cu o excursie în America. Dau excursie Albania, patru săptămîni, pentru excursie America... cît o fi... dau și filodormă...

ȘTEFAN (*după o pauză*) : Păi, ce pilă să-ți pun eu, măi Ilie ?

ILIE : Hai, dom'le, c-am pus și eu pile în viața mea... numai celor care aveau dreptate... Și nici nu știi ce rău le-am făcut ! Săracu' om, după ce rezolva treaba, niciodată nu știa dacă dreptatea lui a învins, sau pila mea. Da' dacă zici că nu poți, nu-i nimic. Dau excursia pe orice. Înțelegi ? Nu-mi place deloc să mă duc în Albania.

ȘTEFAN : Păi, de ce-ai luat-o ? !

ILIE : Ca să-mi respect o hotărîre.

ȘTEFAN : Tot așa spuneai și cu cavoul... că e cel mai rentabil lucru, că...

ILIE : Da, dar uite/că am renunțat. Pentru că nu mai avea putere.

ȘTEFAN : Cum, adică ?

ILIE : Adică, nu-mi mai spune nimic.

- Nu mă mai convingea! Așa că acum îmi refac speranțele. Nu-i așa, Mina ?
- MINA** (*speriată*): Ilie !
- ȘTEFAN**: Bine dom'le, numai să nu obosești refăcându-ți speranțele, că după aia nu mai ai timp să te bucuri de împlinirea lor.
- ILIE**: Nu-i prost deloc, zidarul nostru. Nu-i prost. Fii atent, zidarule, dă-te mai încoace din colțul ăla.
- ȘTEFAN**: Da' ce dracu' mă tot tragi spre tine, măi Ilie ?
- VERA** (*după ce a acumulat, acum izbucnește*): Să nu-i calci calul pe coadă, dragă, de asta nu te lasă în colțul ăla. (*Moment de încordare.*)
- ȘTEFAN**: Care cal, bre ? Aha, un cal maro !
- ILIE** (*agresiv*): Deci, i-ai spus, Mina ? I-ai spus, și doar te-am rugat, te-am prevenit ! N-or să înțeleagă nimic. Or să rîdă de noi !
- VERA**: Ei, mi-a spus ! Și ce dacă mi-a spus ?! Cum să ții în cap o chestie ca asta și să n-o spui nimănui ?! Și, de rîs, n-am să rîd, pentru că-mi vine să plîng.
- ȘTEFAN**: Măi, fraților, stați așa ! Ce dracu' tot îndrugați voi aici ? Ia zi-i tu, Vera, că pe tine te pricep ce spui. Ce-i cu calul ăsta ? Și ce drăcovenie mai e și asta ? !
- VERA**: Drăcovenia e că pisica, dacă n-are ce face, se scarpină-n fund pînă dă singele.
- ȘTEFAN**: Nu fi și tu așa de empirică, dă-i mai pe științific.
- VERA**: Mai științific e că, în loc de orice altă icoană, au instalat în colțul ăsta un cal.
- ȘTEFAN**: Foarte bine, dar unde-i calul ?
- VERA**: Hai, termină cu glumele !
- ȘTEFAN**: Stai, dragă, puțin. Dacă-ți vine să crezi într-un cal, nu-i nici-o nenorocire. Alții au crezut și-ntr-o bucată de piatră. Dar unde-i calul ?
- VERA**: Păi... calul nu-i... Ei au numai ideea de cal...
- ȘTEFAN**: Și-atunci, măi Ilie, ce mă tot fereai ? Să nu calc pe coadă o idee de cal ?
- ILIE** (*calm*): Ești prost. Prost și vulgar.
- ȘTEFAN**: Bun, frate, de acord și cu asta... dacă-i convingerea ta. Rămii la ea, dar renunță... la căluț.
- ILIE**: Dacă e nevoie să renunț la ceva, are cine să mă convingă.
- ȘTEFAN**: Măi, Iliuță, mă rugai de-o pilă... Am eu un doctor, care, cică, face minuni. Vorbesc eu cu el.
- MINA**: Ștefane, te rog să încetezi.
- ȘTEFAN**: Cum să încetez, măi fată, că dacă încetez, mă duc eu la doctor...
- ILIE**: Vezi, Mina, ți-am spus că asta o să creadă...
- ȘTEFAN**: Păi, ce altceva e de crezut, frățioare ? !
- ILIE** (*cum nu se poate mai lucid*): Ștefane, n-ai cum să înțelegi. Ar trebui să fii tu în locul meu, să fi avut viața mea, drumul meu...
- ȘTEFAN**: Ia mai lasă-mă, omule, cu chestii de-astea ! „Viața mea“, „drumul meu“ ! Nu-mi umbla mie cu „romnul vieții mele“...
- ILIE**: Ia zi-i tu, Fănică, ia zi-i tu predica aia cu munca salvatoare.
- ȘTEFAN**: Iliuță, tată, nu mă lua pe mine la vale, că eu aș avea și altele'de făcut azi, decît să-ți bag ție în cap că ceea ce faci și cum trăiești e o rușine întregă.
- ILIE**: Da' de ce e o rușine întregă, că doar nu fur, nuucid, nu înșel, nu trădez ! De ce ?
- ȘTEFAN**: Tu faci ceva mai grav decît toate astea la un loc. Tu nu trăiești, pur și simplu.
- ILIE**: Fii, dom'le, serios ! Pune mîna și te convinge.
- ȘTEFAN**: „Viața mea“, „drumul meu“... Ai avut o viață normală și un drum la fel de normal.
- ILIE**: Numai eu am fost anormal. Mergeam strîmb.
- ȘTEFAN**: Ba ai fost normal și mergeai drept. Dar a venit unul, ți-a pus o piedică, și-n loc să te ridici și să mergi mai departe pe drum, tu rămii în patru labe și-o icip pe lingă drum, spre margine. Și te mai și bocești de durere. Să vadă lumea, să știe lumea cît suferi tu.
- ILIE**: Și lumea n-aude, n-a vede, nu-i așa ?
- ȘTEFAN**: Ba așa-i, că lumea n-are nevoie de bocete, de smiorcăială. Lumea are alte treburi.
- ILIE**: Și eu le am pe ale mele. Lumea nu mă vede, nu mă aude, nici eu n-o văd și n-o aud.
- ȘTEFAN**: Vezi, aici e păcatul ! Confunzi lumea cu Pandele sau cu alți cițiva care te-au plesnit. Nu-i așa, frățioare ? Dacă o palmă de nor face umbră pe pămînt, nu înseamnă că soarele a dispărut de pe cer.
- ILIE**: Îmi pare rău de tine, Ștefane. Îți răcești gura de pomană.
- ȘTEFAN**: Așa-i că da ? Așa-i că mai bine vorbeam cu calul ?
- ILIE**: Calul ăsta, dragă Ștefane, a venit încet, încet, cu fiecare dezamăgire, cu fiecare renunțare, și se numește religie, logică, iubire, autenticitate...
- ȘTEFAN**: Auleu, taci că mă cutremur ! Mai bine rămînea beat. Luam și eu mai în glumă toată chestia asta.
- ILIE**: Eu am spus că nu-i bine să mă trezesc.
- ȘTEFAN**: Nu-i nimic. Eu mă mulțumesc cu tine și treaz, dacă renunți la... dumnealui... ăla...

ILIE : Și, dacă nu pot ?
ȘTEFAN : Măi, omule, dar... el nu există !
ILIE : Da... dar mai rău mă îndoiesc de ceva care mi s-a dat și nu există, decât de ceva care nu există, dar 'ar putea să mi se dea.
ȘTEFAN : Măi, a dracului treabă ! Și, tu crezi în... ăsta... că nu-mi vine să-i spun că !
ILIE (*chinuit*) : Ei, aici e halucinația ! Cred, deși știu că nu-i adevărat. Dar ține locul...
ȘTEFAN : Măi, cumnate, cu îți iau cazul !
ILIE (*marșind*) : Da ? ! Și ce-o să faci cu el ?
ȘTEFAN : Il iau cu mine... îl uit într-un tramvai...
ILIE : N-are rost să te oboșești. Vine înapoi.
ȘTEFAN : Omoară-l.

ILIE : Ar trebui s-o iau de la început.
ȘTEFAN (*ca un doctor*) : Auzi, nu-l mai primești... închizi ușile, geamurile... să vedem, ce face ? Ce poate să facă ?
ILIE : Mă găsește, n-ai teamă... mă găsește... Vine peste mine în pat, la birou, în ședințe. Asta știe să se impună, nu glumă. Știe că sint om... (*Lichidind.*) Hai să mergem la înmormintare ! (*Ca și cum ar glumi.*) Merg morții la înmormintare.
ȘTEFAN : Care morți, mă, ce vrei să spui ?
ILIE : Lasă, că nu-i vorba de tine ! Tu ești viu, frate, și, într-un fel, te invi-diez. Totu-i din ce loc privești compromisul. Hai, hai că-i târziu. (*Ies Vera și Ștefan.*)
MINA : Ilie !
ILIE : Mina, te rog din suflet să nu...
MINA : Nu, nu, vreau să spun că te înțeleg... Eu știu să te înțeleg. (*Se uită înapoi spre colț.*)

Tabloul 4

Scena 1

Aceiași decor. Lumina e numai pe sufragerie. Masa e aranjată ca pentru patru persoane. La un capăt al mesei, Mina, îmbrăcată ca de sărbătoare, stă neclintită, cu privirea fixată într-un punct în care nu se vede nimic. Sună soneria, insistent, fără ca Mina s-o audă. Se aude cheia în broască, se deschide ușa și intră Ilie, care are în mîini un buchet mare de flori și un pachet cu prăjituri. O vede pe Mina.

ILIE (*contrariat*) : Da' tu ce faci ? Ei, Mina, ce Dumnezeu, nu mă auzi ? (*O apucă încet de umeri.*) Mina !

MINA (*e prezentă*) : Da...

ILIE : Am sunat la ușă. De ce nu mi-ai deschis ?

MINA : N-am auzit... zău că n-am auzit.

ILIE (*renunțînd*) : Era s-o sfeclesc, cu florile ! Aia credea că, dacă nu le-am luat pină acum, nu le mai iau. Era să le vindă. Sint frumoase, nu ?

MINA : Da, îți mulțumesc, Ilie. Să le pun într-o vază.

ILIE : Nu, lasă-mă pe mine. Doar știi că de ziua ta îmi place să fac cîte ceva prin casă... să te ocrotesc... Măcar de ziua ta.

MINA : Mă ocrotești mereu, Ilie.

ILIE (*intorcîndu-se din drumul spre bucătărie*) : Nu, Mina, din păcate nu te ocrotesc. (*Intră în bucătărie. Mișcă rîmnele în picioare, privind în direcția spre care a plecat Ilie, care se întoarce*

cu florile într-o vază, pe care o pune pe masă.) Chiar că sint frumoase !

MINA : Minunate.

ILIE : Deci, cîte sint ?

MINA (*cu o urmă de cochetărie*) : Nu știu.

ILIE : Nici eu. În orice caz, nu-s chiar așa de multe. (*Îi sărută mina și o îmbrățișează.*) La mulți ani, Mina !

MINA (*încă îmbrățișată*) : Îți mulțumesc.

ILIE : Ciocnim un pahar de șampanie ?

MINA : Dar nu-i așteptăm, pe Vera și pe Ștefan ?

ILIE : Nu, nu așteptăm pe nimeni. Acum o să ciocnim numai noi doi. (*Desface o sticlă de șampanie, dopul sare în direcția colțului, privesc într-acolo, tensiune spulberată odată cu turnarea în pahare.*) Cînd or veni și ei, mai bem un rînd. Noroc și sănătate. (*Beau.*) Să nu uit să pun prăjiturile la frigider. (*Se duce la bucătărie și se întoarce imediat.*)

MINA : Știi la ce mă gîndeam. cînd ai venit ? De fapt, parcă era un vis... Un vis pe care l-am mai visat odată. Demult.

ILIE : Măcar era un vis frumos ?

MINA : Da. Eram la Runcani... la baloza de treierat... Cald, și numai lumină de grîu... Mincam un măr verde, crud, și un bărbat mă privea cum mușc din măr... „Fată, tu ești bună de nevastă !” „Sînt !”

ILIE : Și ești bună de nevastă.

MINA : Da ?

ILIE : Sigur, și ca să te conving că nu mint, mai beau un pahar de șampanie în cinstea nevestei mele. (*Beau amindoi.*)

MINA : Hm. Te cam apucă de cap șampania asta. Simt că am amețit. Dar îmi place. Mă simt bine.

ILIE : Vreau să te simți bine... Aș vrea să fii fericită...

MINA : Dacă aveam copii... măcar unul...

ILIE (*febril*) : Mina, știi, m-am gîndit... m-am gîndit foarte bine, și cred că am luat o hotărîre... (*Ca la un semnal, se privesc cu încordare și spaimă.*) Nu, Mina, eu... cred că o să te bucuri... Vreau să luăm un copil.

MINA (*rigidă și calmă*) : Nu vreau nici un copil.

ILIE : Cum, nu vrei ? De ce nu vrei ?

MINA : Nu vreau nici un copil.

ILIE : Nu te-nțeleg ! Doar tu spunei că, dacă am fi avut un copil, măcar... De ce să nu luăm un copil ?

MINA : *Un copil nu e totuna cu copilul meu.*

ILIE : Bine, știi... Dar ne-ar scăpa de singurătate, de plictiseală, de toate neazurile noastre.

MINA : Un copil nu poate ține locul la toate.

ILIE (*furios*) : Dar tîmpenia asta, obsesia asta din colț, calul nostru verde, ține loc la toate ? Răspunde ! De ce taci ?

MINA : Tu ai adus calul aici ! Și l-ai lăsat să se impună.

ILIE : Nu l-am lăsat eu. Viața l-a lăsat.

MINA : Viața ta. Și a mea.

ILIE : Mina, dar vreau să scăpăm de el. Mi-e frică de el !

MINA : Și mie mi-e frică !

ILIE : E o halucinație.

MINA : Ai știut de la început, ca și mine, că e o halucinație.

ILIE : Și-atunci ? !

MINA : M-am obișnuit cu ea. De ce să căutăm alta ?

ILIE : Mina, trebuie să scăpăm de ea. Trebuie să aducem în casa asta un copil !

MINA : Un copil pentru... acolo ? O idee de copil ?

ILIE : Nu, un copil adevărat !

MINA : Și, de unde-ai să iei un copil ?

ILIE (*grav, dezorientat*) : Nu știu... deocamdată... am să caut, am să gădesc...

MINA : Pînă cînd o să-l găsești iar o să obosești, și-o să cauți altceva. Așa că mai bine rămînem cu ce avem.

ILIE (*extrem de ferm, deci calm*) : Ascultă, Mina, de azi înainte, în colțul acela nu va mai exista nici un cal verde !

MINA (*se ridică în picioare, se apropie de el și, cu un calm desăvirșit, îi dă patru palme*) : Să-ți fie rușine !

ILIE (*violent*) : De ce ? De ce ? De ce ?

MINA : Pentru că-ți bați joc de mine.

ILIE : Dar nu înțelegi că vreau să te salvez de un coșmar ?

MINA : Tu nu mă mai poți salva de nimic.

ILIE : Ba da ! Și o să-ți demonstrez ! (*Se duce în colțul camerei, privește în jur.*) O să-ți demonstrez chiar acum, pe loc ! (*Apucă lucrurile, vrea să le repună la locul lor, încearcă, dar se incurcă și le aruncă, la nimereală.*) N-are importanță ! Totu-i să-i stric birlogul ! Să fie colțul liber, ca înainte ! (*Continuă să trîntească și să arunce lucrurile.*) Așa, ca să știi că eu hotărâsc, în casa asta !

MINA (*imposibilă, așa cum a privit toată scena*) : Dragul meu, acum înțeleg marea ta greșeală.

ILIE : Ce greșeală ? Ce vrei să spui ?

MINA : Vreau să spun că o ordine se înlocuiește cu, alta, nu cu o dezordine.

ILIE (*buimăcit*) : Ce ordine ? Ce dezordine ? (*După o pauză, mai sigur pe sine, chiar cuprins de elan.*) Aici nu va mai fi dezordine. Va fi cea mai mare ordine de pe lume. Aici va sta patul copilului nostru. Un copil concret e cea mai desăvirșită ordine de pe pămînt. Ordinea în persoană... (*Delimitează spațiul patului.*) Uite, aici va fi patul copilului. Și voi avea grijă de el... îl voi legăna (*mimează legănatul*), îi voi da să mănînce (*mimează*), îl voi ține în brațe, în circă, mă voi juca cu el... (*Mimează toate aceste gesturi și, în final, istovit, rămîne în genunchi, descumpănit, dezmeticit, cu o devastatoare tristețe în priviri.*)

MINA (*după un timp, se duce spre el, îl ajută să se ridice și îl așază pe un scaun ; toarnă șampanie în două pahare*) : Hai, gata, gata ! Să bem pentru copil !

ILIE (*nu crede*) : Mina, trebuie, trebuie, trebuie să-l avem !

MINA : Bine, bine, bine... numai să nu mă mai pui să jur...

ILIE (*o privește cu un zîmbet deznădăjduit*) : Adevărul, Mina, e că mi-e dor de pămînt, de apă, de frig, de durere, de iarbă... de ceva adevărat... ceva care

este, care a fost și va fi totdeauna adevărat. Mi-e dor să tai lemne, bu-tuci mari, (să car iarbă, clăi întregi de iarbă... să cosesc...

MINA : Mai știi să cosești ?

ILIE (*din nou entuziasmat*) : Sigur că știi. Asta nu se uită. (*Se ridică și vrea să mimeze.*)

MINA (*strigînd*) : Nu, Ilie, te rog, nu face asta !

ILIE (*înțelege*) : Bine, bine... dar să știi că n-am uitat ! O să mergem la țară, într-un sat adevărat, într-un lan cu lucernă adevărată, cu o coasă adevărată, și am să-ți arăt. (*După o pauză.*) Mina, știi la ce m-am gîndit ? Hai să mergem în pădurea din marginea ora-sului.

MINA : Cum, să mergem în pădure ?

ILIE : Vreau, pur și simplu, să mergem în pădure.

MINA : Bine, dar trebuie să-i așteptăm pe Vera și pe Ștefan.

ILIE : Mina, vreau să ies la aer, cre-de-mă, simt că am nevoie. Nu-i mai

așteptăm. Le lăsăm un bilet în ușă... pot să vină și ei după noi. Ne plim-băm, luăm aer, mergem la un restau-rant, cu toții... Și pe urmă ne întoar-cem acasă, dacă avem chef. Te rog, Mina !

(*Mina îl privește cu oarecare circum-specție, dar cu îngăduință.*)

MINA : Bine. Atunci scrie tu biletul, pînă mă aranjez puțin.

(*Ilie scrie cu febrilitate un biletul, Mina își reface pieptănătura ; apoi, amindoi se îndreaptă spre ieșire ; înainte de a ajunge la ușă, împinși parcă de același resort, se întorc și privesc colțul camerei ; Mina are din nou suferința unei stări nedefinite.*)

ILIE : Ce e, ți-e rău ? (*Mina îl privește, cerîndu-i parcă ajutor. Ilie înțelege.*) Da... Nu-i nimic, iubito, în fiecare re-nunțare este și... puțină moarte.

Scena 2

Un podeț peste albia unui riu.

ILIE (*oprindu-se la mijlocul podețului, incercînd cîteva mișcări de gimnasti-că*) : E frumos ! Orice s-ar spune, e frumos. (*Mai încearcă o mișcare, cu destulă greutate.*) Nu mai merge. E și normal ! Ieșim atît de rar ! Pe toate le facem, fir-ar să fie, numai ce tre-buie, nu. Hai, nu zic să vii în fiecare zi la pădure, dar măcar o dată pe săp-tămînă. Sau o dată pe lună. Dar noi nu ieșim nici o dată pe an ! Ar tre-bui să hotărîm, cu literă de lege, să ieșim de două ori pe lună, fără nici o abatere. Ce zici ? (*Se uită în jur, n-o vede pe Mina.*) Mina, Mina ! Da' unde Dumnezeu a rămas Mina ? (*Se aude răspunsul, și imediat apare Mina.*) Păi, ce faci ? ! Eu credeam că ești în spa-tele meu, și cînd colo... Mă lași să vor-besc singur... Unde-ai rămas ?

MINA : Am rămas să culeg niște flori.

ILIE : Și unde-s florile ? !

MINA : Păi, nu, că nu le-am mai cules... Le culegem la întoarcere.

ILIE : Spuneam că e frumos și că sin-tem niște mari proști că nu ne bucu-răm mai des de natură. Îmi pare bine că am ieșit.

MINA : Și mie, numai să nu se supere Vera și Ștefan.

ILIE : Păi, de ce să se supere ? ! Le-am lăsat scris unde ne pot găsi. Mergem împreună și facem un chef, ca la carte. Te rog să nu-ți strici dispoziția din cauza asta. Sau din oricare altă cauză. Ești la aer liber, la pădure, și trebuie să profiți. E clar ?

MINA : De ce-ai strigat așa tare după mine ? Ți-a fost frică ?

ILIE : Păi... sigur că mi-a fost. Nu uita că ești în pădure, totuși.

MINA : N-am văzut pe nimeni pe-aici.

ILIE : Asta e bine... să nu se zgîiască toți la tine... dar e și rău. Zău dacă știu cum e mai bine ! Vino aici ! Hai să ne așezăm un pic. (*Amindoi se așază lingă podeț.*) Nu degeaba o ia lumea razna în afara orașelor. Ca potîrnichile fug, de zgomot și de fum ! Duminica, parcă s-ar da cu flit în oraș, așa se înghesuie toți spre oleacă de pădure. (*După o pauză.*) Am auzit că un ame-rican a plecat dintr-un oraș mare, re-nunțînd și la post și la jumătate din cîștig, ca să se aciuieze într-un tîrg vechi, aproape părăsit... Ce mai, avem nevoie de liniște. Și, cică, tipul și-a făcut singur o casă acolo, cu miinile lui.

MINA : Aș vrea să vă avem o casă unde-a undeva.
 ILIE : Crezi că nu m-am gândit la asta ?
 Ehei, de cînd m-am gândit...
 MINA (*curmîndu-i elanul*) : Ilie !
 ILIE (*nu observă*) : Și aș putea s-o fac cu miinile mele.
 MINA : Tu ? Cum ?
 ILIE : Păi, ce-ți trebuie la o casă ? Pă-mînt și apă. Slavă Domnului, este.
 MINA : Și lemn...
 ILIE : Da, și lemn. Este și lemn. Fac chirpici. (*Mimează.*) Poți să-i faci și mai mari, că-s mai spornici, și pui unul peste altul. (*Mimează clădirea chirpicilor.*) Așa... lași loc de ferestre și de uși (*delimitează în aer aceste spații*), tai lemne (*mimează*), le pui la locul lor... pui acoperișul, hornul, și gata. Numai fumul să iasă, și gata casa.
 MINA (*care s-a crispat din ce în ce mai tare*) : Ilie, te rog, încetează. Nu te mai prosti în halul ăsta. Încetează.
 ILIE (*trecînd de la nedumerire la realizarea situației*) : Iartă-mă, Mina, iartă-mă. Dar am făcut-o pentru tine. Dacă aș face o casă, aș face-o numai pentru tine.
 MINA : Taci !
 ILIE (*cu un început de reproș*) : Bine, tac, dar nu înțeleg de ce te porți astfel. Și să știi că n-am de gînd să ratez ziua asta, cu nici un preț. (*După o pauză.*) Hai, Mina, nu te mai speria din nimica toată. Eu credeam că te-ai obișnuit.
 MINA (*cu un soi de spaimă*) : Dar vreau să mă dezobișnuiesc. De asta nu vreau să te mai văd făcînd ceea ce faci.
 ILIE : Bine, uite, îți promis că nu mai...
 MINA : Mi-ai m-ai promis... și...
 ILIE : Acuma mă țin de cuvînt... (*O mîngîie, o sărută.*) Mina, hai să mergem... să intrăm în pădure... Vrei ?
 MINA (*sesizează o insinuaere de care se îngrozește*) : De ce să mergem mai în pădure ? ! ! !
 ILIE (*încă avînd o anume intenție, dar cedînd*) : Așa... să nu ne vadă nimeni...
 MINA (*aproape de repulsie*) : Dar ne vedem noi...
 ILIE (*vexat, furios*) : Fir-ar a dracului de viață ! Am ajuns să ne temem mai mult de noi decît de alții.
 MINA : E vorba de rușine.
 ILIE : Și rușinea, tot teamă e ! Teamă, în pat, teamă, la serviciu, teamă la WC. Mai dă-o, dracului de teamă ! Nu vreau să-mi mai fie teamă ! Vreau să fac ce vreau, fără teamă și rușine. (*Se plimbă furios, dă cu piciorul în cite ceva, rupe un smoc de iarbă, rupe o creangă, își scoate cămașa din pantalonii, se vrea liber.*) Că m-am săturat. Că, de aia stăm cu ochii zgîlți în toate părțile. Să nu ne vadă ăla așa...

să nu ne audă celălalt, să nu zică aia, să nu fac ailaltă...
 MINA : Ilie, potolește-te, ce naiba, spun-neai că vrei să te recreezi !
 ILIE : Tocmai de aia sint în pădure, și vreau să mă simt liber. Să fug, să cînt, să vorbesc tare, să urlu, să urlu ca leul, ca tigul, să cirpesc, dacă vreau. (*Imită citeva animale.*)
 MINA (*fără convingere*) : Ilie, iar începi ?
 ILIE (*mai imită citeva păsări*) : Știi bancul cu huhurezul ?
 MINA (*întră în joc*) : Nu-l știu.
 ILIE : Cînd face bărbatul ca huhurezul ?
 MINA : Nu știu.
 ILIE : Cînd îl întreabă : „Mă frate, de cînd nu te-ai culcat cu nevastă-ta ?” Huhuhu ! (*Rid amîndoi, iar Ilie își pune capul în brațele Minei.*) Adevărul e că trăim ca niște mașini. Mașini cu program. Și n-avem curajul să aruncăm dracului carteluța aia... Să mai meargă mașinuța și puțin aiurea. Spun unii că, pe vremuri, porneau cite un chef de cite trei-patru zile... cîntau, iubeau, se-mbătau, se trezeau și iar o luau de la capăt. Cu mese răsturnate, cu geamuri sparte... Și-i dorea undeva de absențe, de muștrări scrise sau de rețineri din salariu.
 MINA : Păi, atunci, hai să ne apucăm de băut.
 ILIE : Pe dracu' ! Ce folos dacă te duci la un șpriț, dar gîndul,ți-e tot la treburi ! Te-mbeți mai mult de griji decît de vin. (*Se ridică, se plimbă pe podeț, se oprește și se reazămă cu brațele de parapet.*) Ce frumos și ce liniștitor curge apa... Mina, vino s-o vezi ! (*Mina nu se scoală, Ilie vine și-o ia și-o duce pe podeț.*) Uite ce frumoasă e !
 MINA (*lăsîndu-se de aici incolo în voia lui*) : Bine.
 ILIE : Cum, bine ? Eu ți-am spus că e frumoasă apa.
 MINA : Da, e frumoasă !
 ILIE : Parcă nici n-ar curge... nici urmă de val... Și ce limpede e !
 MINA : Da, e foarte limpede.
 ILIE : Uite, se văd pietricelele de pe fund... Și-i adîncă, totuși ! Uite, uite și peștișori...
 MINA (*cu un mare efort*) : Dar nu-s peștișori...
 ILIE : Cum, nu-s peștișori ? Ba is peștișori toată ziua !
 MINA : Eu credeam că-s niște broaște...
 ILIE : Broaște, pe naiba ! Tu nu vezi că-s pești colorați ? Ai mai văzut tu broaște colorate ? Toate broaștele sint verzi. (*O fulgerătoare reacție, după care-și revin.*)
 MINA : Dar aia de-acolo ce-i ? Ce pește e ?
 ILIE : Care aia ? Aia-i frunză. O frunză verde.

MINA : Trebuie să fie rece a pa.
 ILIE : Nu cred. Doar e vară.
 MINA : Da, dar în pădure...
 ILIE : N-are a face... Eu cred că-i chiar numai bună de scăldat. Nu ți-ar plăcea să te bagi în apă ?
 MINA : Nu știu să inot.
 ILIE : Ei, și ce ! E așa de simplu... Fii atentă ! Ai văzut vreo broască înotînd ?
 MINA : Da.
 ILIE : Păi, asta-i tot. Exact ca broasca. Uite... (*Mimează inotul, nu poate da din picioare, se culcă pe podeț și face mișcări cu brațele.*)
 MINA : Gata, acum știu, am înțeles.
 ILIE : Ia să văd ! Ia ! Va să zică, ții miinile așa... picioarele înapoi... Nu, nu se poate așa... culcă-te pe podeț... (*Mina se așază pe podeț.*) Acum, unu-doi, și din miini, și din picioare... așa... nu, fii atentă, că așa înghiți apă... (*Mina e recută.*) Așa ! Bravo ! E bine ! Ce-ar fi să facem o baie ?
 MINA : Bine, dar nu știu...
 ILIE : De-acum ai învățat. Știi ! Hai, Mina, fără teamă, fără rușine... Hai să aruncăm carteluța aia timpită.
 MINA : Dar nu pot să mă dezbrac ! Mi-e rușine !

ILIE : Bine, nu te mai dezbrăca, și gata. Facem baie îmbrăcați. N-am făcut nici-odată o nebunie ca asta. De ce să n-o facem acum ? Hai, Mina, vino aici, ne aruncăm de pe parapet.
 MINA : Ilie, să ne mai gândim...
 ILIE : Nu ne mai gândim deloc ! Dacă ne gândim, o să renunțăm. Și nu vreau ! (*Se aud vocea Verei și cea a lui Ștefan, strigindu-i.*)
 MINA : Auzi, au venit Vera și Ștefan.
 ILIE : Nu-i nimic ! Să ne vadă și ei !
 MINA : Bine, dar ce-or să spună !
 ILIE : N-are nici o importanță... Mina, să nu pierdem ocazia ! Uită-te la apa asta ~~mișunată~~ cristalină... răcoasă... blindă... Vino ! Hai, te ajut eu ! (*O ridică pe parapet, sint amindoi în picioare.*) Dacă n-o gustăm acum, n-o mai gustăm niciodată.
 MINA : Dar ce-or să creadă ei...
 ILIE : Renunță la ei... renunță, de dragul acestei ape... (*Mina acceptă.*) E ultima ta renunțare, Mina. (*Se aruncă de pe parapet ; intră Vera și Ștefan ; se uită peste parapet ; se întorc înmărmuriți spre centrul scenei.*)
 ȘTEFAN : E înfiorător !
 VERA : Groaznic ! Cum de nu și-au dat seama că nu e nici un strop de apă ? !

C O R T I N A

NOTE • NOTE • NOTE • NOTE • NOTE

Temeiurile unui nou muzeu

După ce a păstorit, aproape patru decenii, vestigiile trecutului nostru scenic, adunate cu jertfă și rîvnă patriotică într-un muzeu de cuprindere națională, George Franga începe un lucru nou : Muzeul cinematografului românesc. Octogenarul nostru prieten poate fi văzut oriunde se poate smulge timpul un crîmpei de

mărturie despre începuturilor filmului, la noi (de pildă, despre faptul că savantul Gh. Marinescu își filma pacienții ; despre înființarea, de către tragedia Maria Voiculescu, a primei companii cinematografice, la care au aderat actori bucareșteni ; despre primele scenarii, scrise de Liviu Rebreanu ; despre pionieri ai producției naționale de film, ca Jean Mihail, Jean Georgescu, Eftimie Vasilescu). Trofeele filmului contemporan — diplome,

cupe, medalii — dobîndite la festivaluri naționale și internaționale, vor intra și ele, alături de afișe, costume, documente, în muzeul lui Franga.

În vitrinele și pe panourile din holurile cinematografului „Studio“ se și conturează tematica viitorului muzeu. Un muzeu care, ca și Muzeul teatrului național, va instrui și va fi pilduitor.

I. N.